ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 28ης Απριλίου 2010 *

Στην υπόθεση Τ-452/05,

Belgian Sewing Thread (BST) NV, με έδρα το Deerlijk (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους H. Gilliams και J. Bocken, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους A. Bouquet και K. Mojzesowicz,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται, αφενός, η ακύρωση της αποφάσεως C(2005) 3452 της Επιτροπής, της 14ης Σεπτεμβρίου 2005, σχετικά με μια διαδικασία βάσει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (Υπόθεση COMP/38.337 — PO/Fil), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση C(2005) 3765 της Επιτροπής, της 13ης Οκτωβρίου 2005, και, επικουρικώς, τη μείωση του ποσού του προστίμου που επεβλήθη στην προσφεύγουσα με την απόφαση αυτή και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση λόγω εξωσυμβατικής ευθύνης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας για την ζημία που υποστηρίζει ότι υπέστη η προσφεύγουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, πρόεδρο, M. Prek (εισηγητή) και V. M. Ciucă, δικαστές,

γραμματέας: J. Plingers, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 18ης Δεκεμβρίου 2008,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1. *Αντικείμενο της διαφοράς*

1 Με την απόφαση C(2005) 3452, της 14ης Σεπτεμβρίου 2005, σχετικά με μια διαδικασία βάσει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας (ΕΟΧ) (Υπόθεση COMP/38.337-PO/Fil, στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση C(2005) 3765 της Επιτροπής, της 13ης Οκτωβρίου 2005, και περίληψη της οποίας δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* της 26ης Ιανουαρίου 2005 (ΕΕ 2008, C 21, σ. 10), η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα, Belgian Sewing Thread (BST) NV, είχε συμμετάσχει σε συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές στην αγορά νήματος για βιομηχανικούς πελάτες πλην του τομέα του αυτοκινήτου, στις χώρες Benelux καθώς και στη Δανία, στη Φινλανδία, στη Σουηδία και στη Νορβηγία (στο εξής: Σκανδιναβικές χώρες), για την περίοδο από τον Ιούνιο του 1991 μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2001.

2 Η Επιτροπή επέβαλε πρόστιμο ύψους 0,979 εκατομ. ευρώ στην προσφεύγουσα για τη συμμετοχή της στην αγορά νήματος για βιομηχανικούς πελάτες πλην του κλάδου του αυτοκινήτου στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες.

2. *Διοικητική διαδικασία*

3 Στις 7 και 8 Νοεμβρίου 2001, η Επιτροπή διενήργησε ελέγχους, κατ' εφαρμογή του άρθρου 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), στις εγκαταστάσεις διαφόρων παραγωγών νήματος. Οι έλεγχοι αυτοί έγιναν με αφορμή πληροφορίες που διαβίβασε στην Επιτροπή τον Αύγουστο του 2000 η εταιρία The English Needle & Tackle Co.

4 Στις 26 Νοεμβρίου 2001, η εταιρία Coats Viyella plc (στο εξής: Coats) υπέβαλε αίτηση επιείκειας βάσει της ανακοίνωσης της Επιτροπής περί μη επιβολής ή μείωσης των προστίμων στις υποθέσεις συμπράξεων (ΕΕ 1996, C 207, σ. 4, στο εξής: ανακοίνωση περί συνεργασίας), στην οποία επισυνήφθησαν έγγραφα με σκοπό την απόδειξη της υπάρξεως των ακολούθων συμπράξεων: πρώτον, συμπράξεως στην αγορά νήματος για τη βιομηχανία του αυτοκινήτου στον ευρωπαϊκό οικονομικό χώρο (ΕΟΧ), δεύτερον, συμπράξεως στην αγορά νήματος για βιομηχανικούς πελάτες στο Ηνωμένο Βασίλειο και, τρίτον, συμπράξεως στην αγορά νήματος για βιομηχανικούς πελάτες εκτός του κλάδου του αυτοκινήτου, στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες (κατωτέρω σύμπραξη στην αγορά βιομηχανικού νήματος στη Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες).

5 Βάσει των εγγραφών που βρέθηκαν κατά τους ελέγχους και αυτών που της κοινοποίησε η Coats, η Επιτροπή απηύθυνε στις οικείες επιχειρήσεις αιτήσεις για παροχή πληροφοριών τον Μάρτιο και τον Αύγουστο του 2003, σύμφωνα με το άρθρο 11 του κανονισμού 17.

6 Στις 15 Μαρτίου 2004, η Επιτροπή εξέδωσε κοινοποίηση αιτιάσεων την οποία απηύθυνε σε πλείονες επιχειρήσεις λόγω της συμμετοχής τους σε μία ή περισσότερες από τις συμπράξεις που μνημονεύονται στη σκέψη 4 ανωτέρω, μεταξύ των οποίων η σύμπραξη στην αγορά βιομηχανικού σήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες. Σε όλες τις επιχειρήσεις παρασχέθηκε πρόσβαση στον φάκελο έρευνας της Επιτροπής υπό τη μορφή αντιγράφου επί CD-ROM που τους απεστάλη στις 7 Απριλίου 2004.

7 Όλες οι επιχειρήσεις αποδέκτες της κοινοποιήσεως αιτιάσεων κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις.

8 Στις 19 και 20 Ιουλίου 2004 πραγματοποιήθηκε ακρόαση.

9 Στις 24 Σεπτεμβρίου 2004 παρασχέθηκε στους ενδιαφερομένους πρόσβαση στη μη εμπιστευτική εκδοχή των απαντήσεων στην κοινοποίηση αιτιάσεων και στις παρατηρήσεις που διατύπωσαν οι ενδιαφερόμενοι κατά την ακρόαση καθώς και προθεσμία για την κατάθεση περαιτέρω παρατηρήσεων.

10 Στις 14 Σεπτεμβρίου 2005, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση.

3. *Προσβαλλομένη απόφαση*

Οριοθέτηση της σχετικής αγοράς

11 Η προσβαλλομένη απόφαση κάνει διάκριση μεταξύ του νήματος που προορίζεται για τη βιομηχανία αυτοκινήτου αφενός και του βιομηχανικού νήματος, εκτός του κλάδου των αυτοκινήτων. Με την προσβαλλομένη απόφαση η Επιτροπή παρατηρεί ότι η αγορά προϊόντων ως προς την οποία εξετάστηκε η προσαπτομένη στην προσφεύγουσα παράβαση είναι η αγορά βιομηχανικού νήματος.

12 Η γεωγραφική αγορά την οποία αφορά η προσαπτομένη στην προσφεύγουσα παράβαση είναι η αγορά των χωρών Μπενελούξ και η αγορά των Σκανδιναβικών χωρών.

Μέγεθος και δομή της σχετικής αγοράς

13 Με την προσβαλλομένη απόφαση, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι η αξία των πωλήσεων στην αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες ήταν περί τα 50 εκατομ. ευρώ το 2000 και περί τα 40 εκατομ. ευρώ το 2004.

14 Η Επιτροπή παρατήρησε επίσης ότι κατά το τέλος της δεκαετίας του '90, οι κύριοι προμηθευτές βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες ήταν ιδίως η προσφεύγουσα, η Gütermann AG (στο εξής: Gütermann), η Zwicky & Co. AG (στο εξής: Zwicky), η Amann und Söhne GmbH & Co. KG (στο εξής: Amann), η Barbour Threads Ltd (στο εξής: Barbour) πριν την αποκτήσει η Coats, και η Coats.

Περιγραφή της παραβατικής συμπεριφοράς

15 Η Επιτροπή παρατηρεί με την προσβαλλομένη απόφαση ότι η προσαπτομένη στην προσφεύγουσα παράβαση σχετικά με την αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες διαπράχθηκε κατά τα έτη 1990 έως 2001.

16 Κατά την Επιτροπή, οι οικείες επιχειρήσεις συναντήθηκαν τουλάχιστον μια φορά τον χρόνο και οι συναντήσεις οργανώθηκαν σε δύο μέρη, ένα αφιερωμένο στην αγορά των χωρών Μπενελούξ και το άλλο στην αγορά των Σκανδιναβικών χωρών, με κύριο σκοπό τη διατήρηση των τιμών σε υψηλό επίπεδο σε εκάστη των δύο αγορών.

17 Οι μετέχοντες αντάλλασσαν τιμοκαταλόγους και πληροφορίες για τις εκπτώσεις, τις αυξήσεις στις τιμές καταλόγου, το ανώτατο όριο εκπτώσεων και για την αύξηση των ειδικών τιμών που χρεώνονται σε ορισμένους πελάτες. Συνήφθηκαν επίσης συμφωνίες για τους μέλλοντες τιμοκαταλόγους, για το ανώτατο όριο εκπτώσεων, για

τις μειώσεις των εκπτώσεων και την αύξηση των ειδικών τιμών που χρεώνονται σε ορισμένος πελάτες καθώς επίσης και συμφωνίες για την αποφυγή ανταγωνισμού μέσω προσφοράς χαμηλοτέρων τιμών από τον κατεστημένο προμηθευτή και για την κατανομή της πελατείας (αιτιολογικές σκέψεις 99 έως 125 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

Διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως

18 Στο άρθρο 1, παράγραφος 1, της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή διαπιστώνει ότι οκτώ επιχειρήσεις, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα, παρέβησαν το άρθρο 81 ΕΚ και το άρθρο 53, παράγραφος 1, της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ συμμετέχοντας σε συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές στην αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες για την περίοδο από τον Ιούνιο του 1991 μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2001, όσον αφορά την προσφεύγουσα.

19 Με το άρθρο 2, παράγραφος 1, της προσβαλλομένης αποφάσεως επιβάλλονται πρόστιμα για τη σύμπραξη στην αγορά βιομηχανικού τμήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές Χώρες στις ακόλουθες επιχειρήσεις:

— Coats: 15,05 εκατομ. ευρώ·

— Amann: 13,09 εκατομ. ευρώ·

— προσφεύγουσα: 0,979 εκατομ. ευρώ·

— Gütermann: 4,021 εκατομ. ευρώ·

— Zwicky: 0,174 εκατομ. ευρώ.

20 Στο άρθρο 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή διατάσσει τις οικείες επιχειρήσεις να τερματίσουν αμέσως τις παραβάσεις που διαπίστωσε, αν δεν το έχουν ήδη πράξει. Τις υποχρέωσε επίσης να μην επαναλάβουν καμιά από τις πράξεις που μνημονεύονται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως και καμιά πράξη ή πρακτική με ισοδύναμο αντικείμενο ή αποτέλεσμα.

4. *Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων*

21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 27 Δεκεμβρίου 2005, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

22 Κατόπιν τροποποιήσεως της συνθέσεως των τμημάτων του Πρωτοδικείου, ο εισηγητής δικαστής τοποθετήθηκε στο πέμπτο τμήμα, στο οποίο κατά συνέπεια ανατέθηκε η υπό κρίση υπόθεση.

23 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως στο μέτρο που την αφορά·

— να ακυρώσει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως στο μέτρο που η Επιτροπή της επιβάλει πρόστιμο 0,979 εκατομ. ευρώ ή επικουρικώς να μειώσει σημαντικά το ποσό του προστίμου·

— να υποχρεώσει την Επιτροπή να καταβάλει αποζημίωση για την προκληθείσα ζημία κατά τα εκτιθέμενα στο δικόγραφο της προσφυγής·

— να ορίσει πραγματογνώμονα προκειμένου να καθοριστεί το τμήμα της ζημίας που δεν έχει αποτιμηθεί·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

24 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως·

— να απορρίψει το αίτημα περί αποζημιώσεως ως αβάσιμο·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

25 Η υπό κρίση προσφυγή περιλαμβάνει, αφενός, αίτημα μερικής ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως ή, επικουρικώς, μειώσεως του ποσού του επιβληθέντος προστίμου και, αφετέρου, αίτημα αποζημιώσεως.

1. *Επί του αιτήματος ακυρώσεως του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά την προσφεύγουσα*

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

26 Προκαταρκτικώς διαπιστώνεται ότι, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως που προβάλλει προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι πράξεις που στοιχειοθετούν την παράβαση την οποία και δεν αμφισβητεί ότι διέπραξε δεν συνιστούν την «πολύ σοβαρή» παράβαση που της προσάπτεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει συναφώς ότι η παράβαση την οποία αναγνωρίζει ότι διέπραξε πρέπει να διακριθεί από τις παραβάσεις που διέπραξαν οι λοιπές επιχειρήσεις. Συγκεκριμένα υποστηρίζει βασικά ότι η παράβασή της δεν ανάγεται στην ενιαία και συνεχή παράβαση στην αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες, όπως αναφέρει το άρθρο 1. Συνεπώς πρέπει να θεωρεί ότι με τα επιχειρήματα αυτά η προσφεύγουσα αμφισβητεί την τέλεση της παραβάσεως που της προσάπτεται.

27 Ένα μεγάλο μέρος, όμως, των επιχειρημάτων που αναπτύσσει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως αφορά την εκτίμηση που διαμόρφωσε η Επιτροπή ως προς τη σοβαρότητα της παραβάσεως και τον συνακόλουθο καθορισμό του ποσού του προστίμου σε συνάρτηση με τον ατομικό ρόλο της προσφεύγουσας στην παράβαση αυτή. Τα επιχειρήματα αυτά δηλαδή δεν αφορούν την ίδια την ύπαρξη της παραβάσεως αλλά συνιστούν αμφισβήτηση του προστίμου και του ύψους του. Επομένως, τα επιχειρήματα αυτά θα εξεταστούν στο πλαίσιο των ισχυρισμών που αφιερώνονται στην ακύρωση ή τη μείωση του προστίμου.

Επιχειρήματα των διαδίκων

28 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί το υποστατό των πράξεων που αναφέρονται στην κοινοποίηση αιτιάσεων της 15ης Μαρτίου 2004, πλην όμως αμφισβητεί ότι οι πράξεις που της προσάπτονται μπορούν να εξομοιωθούν με την παράβαση που διέπραξαν οι επιχειρήσεις οι οποίες σχεδίασαν και οργάνωσαν την παράβαση. Συναφώς υποστηρίζει ότι η σύμπραξη σχεδιάστηκε και οργανώθηκε από άλλες επιχειρήσεις ενώ η ίδια δεν εμπλέκεται στις ενέργειες αυτές.

29 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

30 Πρέπει να εξεταστεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας που υποστηρίζει κυρίως ότι οι πράξεις που της προσάπτονται δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αναγόμενες στην ενιαία και συνεχή παράβαση στην αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες, όπως διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως και συνεπώς έπρεπε να τύχουν χωριστής και ειδικής εκτιμήσεως.

31 Καταρχάς από τη νομολογία προκύπτει ότι, ενόψει της φύσεως των παραβάσεων των κανόνων του ανταγωνισμού, καθώς και της φύσεως και του βαθμού αυστηρότητας των κυρώσεων τις οποίες επισύρουν, η ευθύνη εκ της διαπράξεώς τους έχει προσωποπαγή χαρακτήρα. Συγκεκριμένα οι σκοπούμενες στο άρθρο 85, παράγραφος 1, ΕΚ συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές προκύπτουν κατ' ανάγκην από τη συντρέχουσα δράση πλειόνων επιχειρήσεων, που είναι μεν όλες φυσικοί συναυτουργοί της παραβάσεως, των οποίων όμως η συμμετοχή μπορεί να προσλάβει διαφορετικές μορφές, αναλόγως ιδίως των χαρακτηριστικών της οικείας αγοράς και της θέσεως κάθε επιχειρήσεως στην αγορά, των σκοπών τους οποίους επιδιώκει και των τρόπων εκτελέσεως τους οποίους έχει επιλέξει ή έχει κατά νουν. Το γεγονός, όμως, και μόνον ότι κάθε επιχείρηση μετέχει στην παράβαση με τον δικό της τρόπο δεν αρκεί για να αποκλείσει την ευθύνη της για ολόκληρη την παράβαση, περιλαμβανομένης και της

συμπεριφοράς που υλοποιείται μεν από άλλες μετέχουσες επιχειρήσεις, έχει όμως τον ίδιο αντίθετο στον ανταγωνισμό σκοπό ή αποτέλεσμα (απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-49/92 P, Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, Συλλογή 1999, σ. I-4125, σκέψεις 78 έως 80).

32 Ειδικότερα, μια επιχείρηση μπορεί να θεωρηθεί υπαίτια συνολικής συμπράξεως έστω και αν αποδεδειγμένα δεν μετέσχε ευθέως παρά σε ένα μόνον ή σε πλείονα συστατικά στοιχεία αυτής της συμπράξεως, εφόσον, αφενός, γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ότι η συμπαιγνία στην οποία μετείχε, ειδικότερα μέσω τακτικών συναντήσεων που οργανώνονταν επί σειράν ετών, αποτελούσε μέρος συνολικού σχεδίου με σκοπό τη στρέβλωση της φυσιολογικής λειτουργίας του ανταγωνισμού και, αφετέρου, το συνολικό αυτό σχέδιο κάλυπτε όλα τα συστατικά στοιχεία της συμπράξεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2004, T-48/00, Corus HB κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-2325, σκέψη 176). Ομοίως, το γεγονός ότι διάφορες επιχειρήσεις διαδραμάτισαν διαφόρους ρόλους κατά την επιδίωξη ενός κοινού σκοπού δεν εξαλείφει την ταυτότητα του αντίθετου προς τον ανταγωνισμό σκοπού και, ως εκ τούτου, της παραβάσεως, εφόσον κάθε επιχείρηση συνέβαλε, εντός της δικής της σφαίρας επιρροής, στην επιδίωξη του κοινού σκοπού (βλ., συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 2000, T-25/95, T-26/95, T-30/95 έως T-32/95, T-34/95 έως T-39/95, T-42/95 έως T-46/95, T-48/95, T-50/95 έως T-65/95, T-68/95 έως T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 και T-104/95, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-491, σκέψη 4123).

33 Τέλος, εφόσον οι διαπιστωθείσες συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές εντάσσονται ως εκ της ταυτότητας του σκοπού τους, σε συστήματα περιοδικών συναντήσεων, καθορισμού επιδιωκομένων τιμών και ποσοστώσεων, τα οποία, με τη σειρά τους, εντάσσονταν σε σειρά προσπαθειών των εμπλεκομένων επιχειρήσεων που επεδίωκαν ένα και τον αυτό οικονομικό σκοπό: τη νόθευση της εξελίξεως των τιμών, θα ήταν τεχνητό να υποδιαιρεθεί αυτή η συνεχής συμπεριφορά, που χαρακτηριζόταν από ένα και τον αυτό σκοπό, αναλυόμενη σε πλείονες και χωριστές παραβάσεις, ενώ, αντιθέτως, επρόκειτο για ενιαία παράβαση, η οποία συγκεκριμενοποιήθηκε προοδευτικά τόσο με συμφωνίες όσο και με αθέμιτες εναρμονισμένες πρακτικές. Η επιχείρηση που είχε μετάσχει σε μια τέτοια παράβαση με τη συμπεριφορά της —που ενέπιπτε στην έννοια της συμφωνίας ή της εναρμονισμένης πρακτικής έχουσας αντίθετο στον ανταγωνισμό αντικείμενο κατά την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης και που απέβλεπε στην υλοποίηση της παραβάσεως στο σύνολό της— ήταν συνυπαίτια, για όλη τη διάρκεια της συμμετοχής της στην εν λόγω παράβαση, για τη συμπεριφορά άλλων επιχειρήσεων στο πλαίσιο της ίδιας παραβάσεως. Αυτό αληθεύει, πράγματι, όταν αποδεικνύεται ότι η εν λόγω επιχείρηση εγνώριζε

την παραβατική συμπεριφορά των άλλων μετεχόντων ή ότι ηδύνατο ευλόγως να την προβλέψει και ότι αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο. Το συμπέρασμα αυτό δεν αντιφάσκει προς την αρχή ότι η ευθύνη για τέτοιες παραβάσεις έχει προσωποπαγή χαρακτήρα. Συγκεκριμένα, ανταποκρίνεται σε μιαν ευρέως διαδεδομένη στις έννομες τάξεις των κρατών μελών αντίληψη σχετικά με τον καταλογισμό της ευθύνης για πράξεις διαπραχθείσες από πλείονες αυτουργούς, ανάλογα με τη συμμετοχή εκάστου στην όλη παράβαση, αντίληψη η οποία, στα έννομα συστήματα, δεν θεωρείται αντίθετη προς τον προσωποπαγή χαρακτήρα της ευθύνης (βλ., συναφώς, απόφαση Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκέψη 31 ανωτέρω, σκέψεις 82 έως 84).

34 Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί αν οι πράξεις που προσάπτονται στην προσφεύγουσα εντάσσονται σ΄ ένα γενικό σύστημα που είχε σκοπό να στρεβλώσει τη λειτουργία του ομαλού ανταγωνισμού στην αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες και αν πράγματι εμπίπτουν στην ενιαία και συνεχή παράβαση που συνιστά η σύμπραξη σ΄ αυτή την αγορά.

35 Συναφώς, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι μετείχε σε συναντήσεις σχετικά με την αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες. Δεν αμφισβητεί εξάλλου το γεγονός ότι, κατά τις συναντήσεις αυτές, οι μετέχοντες αντάλλαξαν τιμοκαταλόγους και πληροφορίες για τις εκπτώσεις, για τις αυξήσεις των τιμών καταλόγου, για τις μειώσεις των εκπτώσεων και τις αυξήσεις των ειδικών τιμών για ορισμένους πελάτες, συνήψαν συμφωνίες για μέλλοντες τιμοκαταλόγους, για ανώτατα όρια εκπτώσεων, για μειώσεις των εκπτώσεων και αυξήσεις των ειδικών τιμών για ορισμένους πελάτες, με σκοπό να αποφύγουν τον ανταγωνισμό διά της προσφοράς χαμηλοτέρων τιμών από τον κατεστημένο προμηθευτή και την κατανομή της πελατείας, και είχαν επαφές με σκοπό να ωθήσουν τους προμηθευτές που δεν μετείχαν στις συναντήσεις αυτές να το πράξουν.

36 Επιπλέον, η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι μετείχε στις συναντήσεις αυτές έχοντας συνείδηση ότι οι οργανωτές τους είχαν την πρόθεση να την εμπλέξουν σε συμφωνίες κατά του ανταγωνισμού. Δηλώνει μάλιστα ότι περίμενε ότι η Επιτροπή θα διαπίστωνε παράβαση εις βάρος της.

37 Εξάλλου κατά τη νομολογία, αρκεί να αποδείξει η Επιτροπή ότι η ενδιαφερόμενη επιχείρηση είχε μετάσχει σε συναντήσεις κατά τις οποίες συνάφθηκαν συμφωνίες θίγουσες τον ανταγωνισμό, χωρίς να αντιταχθεί σαφώς στις συμφωνίες αυτές, προς επαρκή απόδειξη της συμμετοχής της εν λόγω επιχειρήσεως στη σύμπραξη. Όταν έχει αποδειχθεί η συμμετοχή σε τέτοιες συναντήσεις, στην επιχείρηση αυτή εναπόκειται να προβάλει ενδείξεις ικανές να στοιχειοθετήσουν ότι η συμμετοχή της στις εν λόγω συναντήσεις ουδόλως απέβλεπε στον περιορισμό του ανταγωνισμού, αποδεικνύοντας ότι είχε δηλώσει στους ανταγωνιστές της ότι μετείχε στις συναντήσεις αυτές από ένα πρίσμα διαφορετικό απ' ό,τι αυτοί (βλ. αποφάσεις της 8ης Ιουλίου 1999, C-199/92 P, Hüls κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4287, σκέψη 155, και Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκέψη 31 ανωτέρω, σκέψη 96). Η συλλογιστική επί της οποίας στηρίζεται η νομική αυτή αρχή είναι ότι η επιχείρηση, έχοντας συμμετάσχει στις εν λόγω συναντήσεις χωρίς να αποστασιοποιηθεί δημοσίως από τα συζητηθέντα, άφησε τους λοιπούς μετασχόντες στη συνάντηση να εννοήσουν ότι επιδοκίμαζε το αποτέλεσμά τους και θα συμμορφωνόταν προς αυτό. Αυτό ισχύει και για τη συμμετοχή μιας επιχειρήσεως στην εφαρμογή ενιαίας συμφωνίας. Για να αποδείξει τη συμμετοχή μιας επιχειρήσεως σε τέτοια συμφωνία, η Επιτροπή οφείλει να αποδείξει ότι η επιχείρηση είχε την πρόθεση να συμβάλει με τη συμπεριφορά της στους κοινούς σκοπούς τους οποίους επεδίωκε το σύνολο των μετεχόντων και ότι είχε γνώση των συγκεκριμένων εκδηλώσεων συμπεριφοράς τις οποίες είχαν κατά νουν ή ανέπτυσσαν άλλες επιχειρήσεις επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς ή ότι μπορούσε ευλόγως να τις προβλέψει και ότι αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο (απόφαση Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκέψη 31 ανωτέρω, σκέψη 87).

38 Η προσφεύγουσα όμως δεν απέδειξε ότι είχε επισημάνει στους ανταγωνιστές της ότι μετείχε στις συναντήσεις αυτές με διαφορετική από τη δική τους προοπτική.

39 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η Επιτροπή ορθώς θεώρησε ότι η προσφεύγουσα ήταν υπεύθυνη για την ενιαία παράβαση που διαπράχθηκε στην αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες, όπως αναφέρεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

40 Συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως με τον οποίο η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι μετείχε στην παράβαση που διαπιστώνει το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι απορριπτέος.

2. *Επί του αιτήματος ακυρώσεως του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά την προσφεύγουσα ή, επικουρικώς, μειώσεως του ποσού του προστίμου*

41 Η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως προκειμένου να αμφισβητήσει το πρόστιμο και το ύψος του. Ο πρώτος αφορά την εσφαλμένη εκτίμηση της επίδικης παράβασης ως «πολύ σοβαρής». Ο δεύτερος, που περιλαμβάνει τέσσερις αιτιάσεις, αφορά τον εσφαλμένο καθορισμό του ποσού εκκινήσεως και την εσφαλμένη κατάταξη της προσφεύγουσας στη δεύτερη κατηγορία λόγω του ότι δεν ελήφθησαν υπόψη, αντιστοίχως, το μέγεθος της σχετικής αγοράς, η πραγματική οικονομική δυνατότητα προσβολής του ανταγωνισμού, η θέση της προσφεύγουσας σε σχέση με τις άλλες επιχειρήσεις και η αβέβαιη οικονομική κατάστασή της. Ο τρίτος αφορά την εσφαλμένη εκτίμηση των ελαφρυντικών περιστάσεων. Ο τέταρτος αφορά την εσφαλμένη εκτίμηση της συνεργασίας.

Επί του λόγου ακυρώσεως του εσφαλμένου χαρακτηρισμού της παραβάσεως ως «πολύ σοβαρής»

Επιχειρήματα των διαδίκων

42 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή εσφαλμένα χαρακτήρισε την παράβαση που της καταλογίζει ως «πολύ σοβαρή». Προσάπτει στην Επιτροπή ότι θεώρησε ότι δεν όφειλε να λάβει υπόψη ειδικές περιστάσεις που αφορούσαν αποκλειστικά τον δικό της ρόλο. Η Επιτροπή δεν έλαβε δηλαδή υπόψη τον ιδιαίτερο ρόλο της στην επίδικη παράβαση και τις συγκεκριμένες περιστάσεις της συμμετοχής της στις συναντήσεις όσον αφορά την αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες. Συναφώς η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ουδόλως μετέσχε στον σχεδιασμό και στην οργάνωση της επίδικης παραβάσεως, δεν είχε ως σκοπό, μετέχοντας στις συναντήσεις αυτές, να συνάψει συμφωνίες εις βάρος του ανταγωνισμού και ουδέποτε εφάρμοσε τις συμφωνίες που συνήφθησαν κατά τις συναντήσεις αυτές.

43 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του λόγου ακυρώσεως ως αβασίμου.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

44 Καταρχάς, όπως διαπιστώθηκε στο πλαίσιο εξετάσεως του λόγου ακυρώσεως περί αμφισβητήσεως της παραβάσεως και συγκεκριμένα στη σκέψη 39 ανωτέρω, η Επιτροπή ορθώς θεώρησε ότι η προσφεύγουσα μετείχε σε ενιαία και συνεχή παράβαση στην αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες, όπως διαπιστώνεται στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

45 Εν συνεχεία, η ενιαία και συνεχής παράβαση στην αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες συνίστατο βασικά, για τις οικείες επιχειρήσεις, στην ανταλλαγή ευαισθήτων πληροφοριών ως προς τους τιμοκαταλόγους και/ή τις τιμές ανά πελάτη, στη συμφωνία ως προς τις αυξήσεις των τιμών και/ή των ενδεικτικών τιμών, στην αποφυγή του ανταγωνισμού με την προσφορά χαμηλοτέρων τιμών εκ μέρους του κατεστημένου προμηθευτή και στην κατανομή της πελατείας (αιτιολογικές σκέψεις 99 έως 125 και 345 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Οι πρακτικές αυτές συνιστούν οριζόντιο περιορισμό του τύπου «καρτέλ τιμών» κατά την έννοια των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5 (ΑΧ) (ΕΕ C 9, σ. 3, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές) και στοιχειοθετούν δηλαδή εξ ορισμού «πολύ σοβαρή» παράβαση. Συνεπώς η Επιτροπή δεν πλανήθηκε χαρακτηρίζοντας την παράβαση αυτή ως «πολύ σοβαρή».

46 Τέλος, τα επιχειρήματα που αναπτύσσει η προσφεύγουσα για να αμφισβητήσει τη σοβαρότητα των πράξεων που της προσάπτονται αφορούν τον ατομικό της ρόλο στην επίδικη παράβαση και συνεπώς δεν μπορούν να θέσουν εν αμφιβόλω τον χαρακτηρισμό της παραβάσεως ως «πολύ σοβαρής». Συγκεκριμένα τα επιχειρήματα αυτά πηγάζουν από σύγχυση μεταξύ της εκτιμήσεως της σοβαρότητας της παραβάσεως, που χρησιμεύει για τον καθορισμό του γενικού επιπέδου εκκινήσεως του προστίμου και της εκτιμήσεως της σοβαρότητας σχετικά με τη συμμετοχή εκάστης των οικείων επιχειρήσεων, ζήτημα το οποίο πρέπει να εξεταστεί στο πλαίσιο ενδεχομένης εφαρμογής επιβαρυντικών ή ελαφρυντικών περιστάσεων.

47 Πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το γενικό ποσό εκκινήσεως του προστίμου που καθορίζεται σε συνάρτηση με τη γενική σοβαρότητα της παραβάσεως πρέπει να συνδέεται με την ατομική συμμετοχή της προσφεύγουσας.

48 Πράγματι, ενώ το ποσό εκκινήσεως του προστίμου καθορίζεται αναλόγως της παραβάσεως, η σχετική σοβαρότητα της παραβάσεως καθορίζεται σε σχέση με πολυάριθμους άλλους παράγοντες ως προς τους οποίους η Επιτροπή διαθέτει περιθώριο εκτιμήσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 2006, C-308/04 P, SGL Carbon κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-5977, σκέψη 71). Επιπλέον από τις κατευθυντήριες γραμμές προκύπτει ότι η αξιολόγηση της σοβαρότητας της παραβάσεως πραγματοποιείται σε δύο στάδια. Σε ένα πρώτο στάδιο, η σοβαρότητα εκτιμάται μόνο σε σχέση με τα χαρακτηριστικά στοιχεία της παραβάσεως, όπως η φύση της παραβάσεως και η επίπτωσή της στην αγορά και, σε ένα δεύτερο στάδιο, η αξιολόγηση της παραβάσεως διαμορφώνεται σε σχέση με τις περιστάσεις που χαρακτηρίζουν την οικεία επιχείρηση, πράγμα το οποίο οδηγεί εξάλλου την Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη όχι μόνον τις ενδεχόμενες επιβαρυντικές περιστάσεις αλλά, ενδεχομένως, και τις ελαφρυντικές περιστάσεις. Η προσέγγιση αυτή επιτρέπει, ιδίως, στο πλαίσιο των παραβάσεων, τις οποίες έχουν διαπράξει διάφορες επιχειρήσεις, να λαμβάνεται υπόψη, κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως, ο διαφορετικός ρόλος κάθε επιχειρήσεως και η συμπεριφορά της έναντι της Επιτροπής κατά τη διεξαγωγή της διαδικασίας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2001, Τ-202/98, Τ-204/98 και Τ-207/98, Tate & Lyle κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. II-2035, σκέψη 109). Κατόπιν αυτού, ο ατομικός ρόλος της προσφεύγουσας, ακόμη και αν υποτεθεί ασήμαντος, δεν μπορεί να θέσει εν αμφιβόλω τον χαρακτηρισμό της ενιαίας παραβάσεως ως «πολύ σοβαρής».

49 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η συμμετοχή της στις συναντήσεις εντασσόταν στην προοπτική πωλήσεως της επιχειρήσεως και ότι συνεπώς ουδόλως είχε την πρόθεση να συνάψει συμφωνίες κατά του ανταγωνισμού δεν μπορεί να ευδοκιμήσει, ούτε αυτό. Πράγματι το ενδεχόμενο πωλήσεως δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη συμμετοχή σε συναντήσεις που είχαν αντικείμενο να θίξουν τον ανταγωνισμό. Επιπλέον, απορριπτέο είναι το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η συμμετοχή της στις συναντήσεις οφειλόταν επίσης στην ισχυρή πίεση που δέχθηκε από άλλες εμπλεκόμενες επιχειρήσεις. Αφετέρου, οι προβαλλόμενες πιέσεις δεν μεταβάλλουν καθόλου τη σοβαρότητα της παραβάσεως στην οποία μετείχε η επιχείρηση. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι η προσφεύγουσα υπέστη πιέσεις, δεν μπορεί να επικαλεστεί το γεγονός αυτό εφόσον μπορούσε να καταγγείλει τις πιέσεις αυτές στις αρμόδιες αρχές και να υποβάλει καταγγελία στην Επιτροπή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 του κανονισμού 17 αντί να μετάσχει στις εν λόγω δραστηριότητες (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 2005, Τ-62/02, Union Pigments κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-5057, σκέψη 63).

50 Κατόπιν αυτού, ο λόγος ακυρώσεως περί εσφαλμένου χαρακτηρισμού της παραβάσεως ως «πολύ σοβαρής» πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως του εσφαλμένου καθορισμού του ποσού εκκινήσεως του προστίμου και του ποσού του προστίμου καθώς και εσφαλμένης κατατάξεως της προσφεύγουσας στη δεύτερη κατηγορία

Επιχειρήματα των διαδίκων

51 Στο πλαίσιο του λόγου ακυρώσεως περί εσφαλμένου καθορισμού του ποσού εκκινήσεως του προστίμου και του ποσού του προστίμου καθώς και της εσφαλμένης κατατάξεως της προσφεύγουσας στη δεύτερη κατηγορία, προβάλλονται τέσσερις αιτιάσεις. Αυτές αφορούν αντιστοίχως το ότι δεν ελήφθη υπόψη το μικρό μέγεθος της σχετικής αγοράς, την εσφαλμένη εκτίμηση της πραγματικής οικονομικής δυνατότητας της προσφεύγουσας να βλάψει τον ανταγωνισμό, τον δυσανάλογο χαρακτήρα του αρχικού ποσού του προστίμου που επεβλήθη στην προσφεύγουσα σε σύγκριση με τα πρόστιμα που επιβλήθηκαν σε άλλες επιχειρήσεις και το γεγονός ότι δεν ελήφθη υπόψη η ελλειμματική οικονομική της κατάσταση.

52 Πρώτον, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη το μικρό μέγεθος της σχετικής αγοράς και κατά συνέπεια καθόρισε αρχικό ποσό του προστίμου πολύ υψηλό σε σχέση με το μέγεθος αυτό. Κατά την άποψή της, η Επιτροπή έλαβε υπόψη το μικρό μέγεθος της αγοράς νήματος για τη βιομηχανία αυτοκινήτου στον ΕΟΧ καθορίζοντας το αρχικό ποσό για τον υπολογισμό των προστίμων σε πέντε εκατομ. ευρώ για μια αγορά που εκτιμάται σε είκοσι εκατομ. ευρώ το 1999. Αλλά για την αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες, η Επιτροπή καθόρισε το αρχικό ποσό για τον υπολογισμό των προστίμων σε 14 εκατομ. ευρώ, σε μια αγορά που εκτιμάται σε 40 εκατομ. ευρώ το 2004.

53 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι η Επιτροπή εσφαλμένα εκτίμησε την αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες σε 40 εκατομ. ευρώ το 2004 καθόσον δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι το μεγαλύτερο μέρος του βιομηχανικού νήματος που πωλήθηκε εντός του ΕΟΧ αγοράσθηκε από επιχειρηματίες που το εξήγαγαν προς επιχειρήσεις εγκατεστημένες εκτός ΕΟΧ. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι ο κύκλος εργασιών που αντιπροσωπεύει τις εξαγωγές τελικών προϊόντων έπρεπε να αφαιρεθεί από τον κύκλο εργασιών των 40 εκατομ.

ευρώ και ότι η σχετική αγορά έπρεπε να εκτιμηθεί σε ποσό χαμηλότερο των 20 εκατομ. ευρώ. Η προσφεύγουσα καταλήγει ότι η Επιτροπή, παραλείποντας να λάβει υπόψη το μικρό μέγεθος της αγοράς αυτής κατά τον καθορισμό του αρχικού ποσού για τον υπολογισμό των προστίμων, παραβίασε τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας. Η προσφεύγουσα φρονεί εξάλλου ότι η απόφαση δεν αιτιολογείται επαρκώς ως προς αυτό το σημείο.

54 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι εκτίμησε εσφαλμένα την πραγματική οικονομική της δυνατότητα να προξενήσει σημαντική βλάβη στους άλλους επιχειρηματίες και στους καταναλωτές. Κατά την άποψή της, η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη το μερίδιο αγοράς της και τον «συνολικό κύκλο εργασιών που πραγματοποιεί επί των οικείων προϊόντων».

55 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή κακώς ισχυρίζεται ότι η πραγματική οικονομική δυνατότητα των οικείων επιχειρήσεων να προξενήσουν βλάβη στον ανταγωνισμό μπορούσε να εκτιμηθεί βάσει των παραδόσεων που πραγματοποίησαν στη σχετική αγορά. Κατά την άποψή της, η Επιτροπή δεν απέδειξε τον ισχυρισμό ότι κατέχει στη σχετική αγορά ισχύ αντιστοιχούσα στον κύκλο εργασιών που πραγματοποιεί στις χώρες Μπενελούξ και τις Σκανδιναβικές Χώρες. Υποστηρίζει ότι η επίδραση που ασκούν οι οικείες επιχειρήσεις επί του ανταγωνισμού δεν μπορεί να εκτιμηθεί ορθά αν δεν ληφθούν υπόψη τέσσερις ειδικές περιστάσεις που χαρακτηρίζουν την αγορά. Πρώτον, το μεγαλύτερο μέρος των νημάτων που πωλούνται στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές Χώρες προορίζονται για άμεση εξαγωγή. Εν συνεχεία τα βιομηχανικά νήματα αποτελούν αντικείμενο εντατικού εμπορίου. Επιπλέον δεν υπάρχει κανένα τεχνικό ή κανονιστικό εμπόδιο στο εμπόριο νημάτων. Τέλος τα νήματα είναι εύκολο να αποθηκευθούν και να μεταφερθούν. Η Επιτροπή αναγνώρισε εξάλλου την ύπαρξη των περιστάσεων αυτών χωρίς ωστόσο να τις λάβει υπόψη κατά την εκτίμηση της πραγματικής οικονομικής δυνατότητάς της να βλάψει τον ανταγωνισμό. Δεύτερον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το μερίδιο αγοράς των οικείων επιχειρήσεων. Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη ούτε το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν «κάθετα διαρθρωμένη» και συνεπώς δεν είχε την ικανότητα παραγωγής εκτός ΕΟΧ. Τέταρτον, η προσφεύγουσα επικαλείται την απόφαση 2002/759/ΕΚ της Επιτροπής, της 5ης Δεκεμβρίου 2001, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81

της Συνθήκης ΕΚ (υπόθεση COMP/37.800/F3 — Ζυθοποιία Λουξεμβούργου) (ΕΕ L 2002, 253, σ. 21), στην οποία η Επιτροπή επέβαλε σαφώς χαμηλότερα ποσά.

56 Τρίτον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι το αρχικό ποσό του προστίμου που της επιβλήθηκε είναι πολύ υψηλό σε σχέση με τα αρχικά ποσά των προστίμων που επιβλήθηκαν στις άλλες επιχειρήσεις και τούτο λόγω του διαφορετικού ρόλου της στην επίδικη παράβαση, του μεγέθους των άλλων εμπλεκομένων επιχειρήσεων και της μεγαλύτερης από τη δική της ισχύος τους στην αγορά. Ο τρόπος υπολογισμού που εφάρμοσε η Επιτροπή στηρίζεται στην αβάσιμη και αναιτιολόγητη υπόθεση ότι είχε ισχύ αγοράς αντίστοιχη με τον κύκλο εργασιών που πραγματοποιεί στην αγορά αυτή. Ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή βασίμως περιορίστηκε σ' αυτόν τον κύκλο εργασιών, το στοιχείο αυτό ελήφθη υπόψη κατά τρόπο δυσανάλογο σε σχέση με τα λοιπά στοιχεία εκτιμήσεως (δηλαδή την κάθετη διάρθρωση, την ικανότητα παραγωγής σε χώρες με χαμηλά ημερομίσθια και τον όγκο των εισαγωγών από τις χώρες αυτές), πράγμα που οδήγησε στον καθορισμό υπερβολικά μεγάλου ποσού εκκινήσεως του προστίμου. Η προσφεύγουσα παρατηρεί τέλος ότι ακόμη και μετά την εφαρμογή του κανόνα του ανωτάτου ορίου 10 % του κύκλου εργασιών που πραγματοποιείται κατά την προηγούμενη διαχειριστική περίοδο από εκάστη των επιχειρήσεων που μετείχαν στην παράβαση και μετά την μείωση λόγω της συνεργασίας, το πρόστιμο που της επεβλήθη αντιπροσωπεύει το 8 % του παγκοσμίου κύκλου εργασιών της για το 2004 ενώ το πρόστιμο που επεβλήθη στον «ηγέτη της αγοράς» (leader du marché) αντιπροσωπεύει μόλις το 1,1 % του παγκοσμίου κύκλου εργασιών του.

57 Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το αρχικό ποσό του προστίμου που της επεβλήθη είναι προδήλως δυσανάλογα υψηλό σε σχέση με την αβέβαιη οικονομική κατάστασή της, την οποία απηχεί ο πολύ χαμηλός κύκλος εργασιών της.

58 Η Επιτροπή αντικρούει όλα αυτά τα επιχειρήματα και ζητεί την απόρριψη του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

— Επί της αιτιάσεως ότι δεν ελήφθη υπόψη το μικρό μέγεθος της σχετικής αγοράς

59 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το μέγεθος της σχετικής αγοράς και καθόρισε αρχικό ποσό για τον υπολογισμό των προστίμων δυσανάλογο σε σχέση με το μέγεθος αυτό.

60 Διαπιστώνεται καταρχάς ότι η αρχή της αναλογικότητας επιβάλλει οι πράξεις των κοινοτικών θεσμικών οργάνων να μην υπερβαίνουν τα όρια αυτού που είναι πρόσφορο και αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκομένου σκοπού. Στο πλαίσιο του υπολογισμού των προστίμων, η σοβαρότητα των παραβάσεων πρέπει να αποδεικνύεται βάσει διαφόρων στοιχείων και δεν πρέπει να προσδίδεται σε κανένα από τα στοιχεία αυτά δυσανάλογη σημασία σε σχέση προς τα άλλα στοιχεία εκτιμήσεως. Στο πλαίσιο αυτό, η αρχή της αναλογικότητας συνεπάγεται ότι η Επιτροπή οφείλει να καθορίζει το πρόστιμο κατ' αναλογίαν προς τα στοιχεία που λαμβάνονται υπόψη για να εκτιμηθεί η σοβαρότητα της παραβάσεως και ότι οφείλει να εφαρμόζει τα εν λόγω στοιχεία κατά τρόπο συνεπή και αντικειμενικώς δικαιολογημένο (απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Σεπτεμβρίου 2006, Τ-43/02, Jungbunzlauer κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-3435, σκέψεις 226 έως 228).

61 Όσον αφορά την αιτίαση κατά της Επιτροπής ότι δεν έλαβε υπόψη το μέγεθος της σχετικής αγοράς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 15, παράγραφος 2 του κανονισμού 17 και το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, η Επιτροπή μπορεί να επιβάλλει πρόστιμα στις επιχειρήσεις το ποσό των οποίων δεν υπερβαίνει το 10 % του κύκλου εργασιών που πραγματοποιήθηκε κατά την προηγουμένη διαχειριστική περίοδο από εκάστη των επιχειρήσεων που μετείχαν στην παράβαση. Για τον καθορισμό του ποσού του προστίμου εντός του ορίου αυτού, οι διατάξεις αυτές επιβάλλουν να λαμβάνεται υπόψη η σοβαρότητα και η διάρκεια της παραβάσεως. Επιπλέον, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές η Επιτροπή καθορίζει το ποσό εκκινήσεως του προστίμου σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα της παραβάσεως, λαμβάνοντας υπόψη την ίδια τη φύση της παραβάσεως, τις συγκεκριμένες επιπτώσεις της στην αγορά οσάκις μπορούν να εκτιμηθούν και την έκταση της γεωγραφικής αγοράς.

62 Ειδικότερα, ούτε ο κανονισμός 17 ούτε ο κανονισμός 1/2003 ούτε οι κατευθυντήριες γραμμές προβλέπουν ότι το ποσό των προστίμων πρέπει να καθορίζεται απευθείας αναλόγως του μεγέθους της σχετικής αγοράς το οποίο αποτελεί ένα κρίσιμο στοιχείο μεταξύ άλλων. Συνεπώς, αυτό το νομικό πλαίσιο δεν υποχρεώνει την Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη το μικρό μέγεθος της αγοράς των προϊόντων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Σεπτεμβρίου 2006, T-322/01, Roquette Frères κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-3137, σκέψη 148).

63 Ωστόσο, κατά τη νομολογία, εκτιμώντας τη σοβαρότητα μιας παραβάσεως, η Επιτροπή οφείλει να λαμβάνει υπόψη ένα μεγάλο αριθμό στοιχείων, των οποίων ο χαρακτήρας και η σημασία ποικίλλουν ανάλογα με το είδος της παραβάσεως και τις ειδικές περιστάσεις της συγκεκριμένης παραβάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80 έως 103/80, Musique diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1825, σκέψη 120). Μεταξύ των στοιχείων αυτών που προσδιορίζουν τη σοβαρότητα μιας παραβάσεως μπορεί να περιλαμβάνεται, αναλόγως της περιπτώσεως, το μέγεθος της αγοράς του προϊόντος.

64 Κατά συνέπεια, καίτοι το μέγεθος της αγοράς μπορεί να αποτελεί στοιχείο που πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για να καθοριστεί η σοβαρότητα της παραβάσεως, εντούτοις η σημασία του ποικίλλει αναλόγως του τύπου της παραβάσεως και των ειδικών περιστάσεων που τη χαρακτηρίζουν.

65 Εν προκειμένω, η παράβαση συνίστατο κατά κύριο λόγο, για τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, στην ανταλλαγή ευαισθήτων πληροφοριών ως προς τους τιμοκαταλόγους και/ή τις τιμές ανά πελάτη, στη συμφωνία για αυξήσεις των τιμών και των ενδεικτικών τιμών, στην αποφυγή του ανταγωνισμού με την προσφορά χαμηλοτέρων τιμών από τον κατεστημένο προμηθευτή και στην κατανομή της πελατείας (αιτιολογικές σκέψεις 99 έως 125 και 345 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Οι πρακτικές αυτές συνιστούν οριζόντιο περιορισμό του τύπου «καρτέλ τιμών» (συνασπισμός επιχειρήσεων με σκοπό τον έλεγχο των τιμών) κατά την έννοια των κατευθυντηρίων γραμμών είναι δηλαδή εξ ορισμού πολύ σοβαρή. Στο πλαίσιο αυτό, το μικρό μέγεθος της σχετικής αγοράς, ακόμη κι αν υποτεθεί ότι αποδεικνύεται, έχει μικρότερη σημασία σε σχέση με το σύνολο των άλλων στοιχείων που προσδιορίζουν τη σοβαρότητα της παραβάσεως.

66 Εν πάση περιπτώσει πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η Επιτροπή θεώρησε ότι η παράβαση πρέπει να χαρακτηρισθεί πολύ σοβαρή κατά την έννοια των

κατευθυντηρίων γραμμών που σε τέτοιες περιπτώσεις αναφέρουν ως «προβλεπόμενο» αρχικό ποσό άνω των 20 εκατομ. ευρώ. Εν προκειμένω η Επιτροπή κατέταξε με την προσβαλλομένη απόφαση τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις σε πλείονες κατηγορίες αναλόγως της σχετικής σημασίας στην οικεία αγορά. Στην αιτιολογική σκέψη 358 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή καθόρισε ως αρχικό ποσό τα 14 εκατομ. ευρώ για τις επιχειρήσεις της πρώτης κατηγορίας, τα 5,2 εκατομ. ευρώ για την επιχείρηση της δεύτερης κατηγορίας (εν προκειμένω την προσφεύγουσα), τα 2,2 εκατομ. ευρώ για τις επιχειρήσεις της τρίτης κατηγορίας και το 0,1 εκατομ. ευρώ για την επιχείρηση της τέταρτης κατηγορίας. Συνεπώς το αρχικό ποσό που χρησίμευσε ως αφετηρία για τον υπολογισμό του προστίμου που επεβλήθη στην προσφεύγουσα ήταν αισθητά χαμηλότερο εκείνου που η Επιτροπή θα μπορούσε να καθορίσει για πολύ σοβαρές παραβάσεις. Αυτός ο καθορισμός του αρχικού ποσού του προστίμου τείνει να επιβεβαιώσει ότι ελήφθη υπόψη το μέγεθος της σχετικής αγοράς προϊόντων.

67 Το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη το μέγεθος της σχετικής αγοράς και καθόρισε ποσό εκκινήσεως για τον υπολογισμό των προστίμων δυσανάλογο σε σχέση με το εν λόγω μέγεθος είναι απορριπτέο.

68 Δεύτερον, η προσφεύγουσα αβασίμως υποστηρίζει ότι παραβιάστηκαν οι αρχές της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως κατά τον καθορισμό του αρχικού ποσού του προστίμου διότι, αντίθετα με τον υπολογισμό που έγινε όσον αφορά την επίδικη παράβαση, η Επιτροπή έλαβε υπόψη το μικρό μέγεθος της αγοράς νήματος που προορίζεται για τη βιομηχανία αυτοκινήτου εντός του ΕΟΧ και καθόρισε αρχικό ποσό του προστίμου ανάλογο με το μέγεθος της εν λόγω αγοράς.

69 Συγκεκριμένα, η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως απαγορεύει να αντιμετωπίζονται με διαφορετικό τρόπο παρόμοιες καταστάσεις και με όμοιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις εκτός αν η μεταχείριση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικά. Εν προκειμένω η σύμπραξη στην αγορά νήματος για αυτοκίνητα εντός του ΕΟΧ και η σύμπραξη για την αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες είναι δυο διαφορετικές παραβάσεις που αφορούν διαφορετικές αγορές, προϊόντων και γεωγραφικές. Η προσφεύγουσα συνεπώς δεν βρίσκεται στην ίδια κατάσταση με τις επιχειρήσεις που εμπλέκονται στη σύμπραξη στην αγορά νήματος για

αγορά νήματος για αυτοκίνητα εντός του ΕΟΧ και κατά συνέπεια δεν μπορεί βασίμως να επικαλεστεί παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως για τον λόγο αυτόν.

70 Τρίτον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το μέγεθος της σχετικής αγοράς έπρεπε να μειωθεί, με αφαίρεση των τελικών προϊόντων, σε ποσό 20 εκατομ. ευρώ δεν μπορεί να ευδοκιμήσει. Συγκεκριμένα, αφενός οι συναλλαγές για τα οικεία προϊόντα που ενσωματώθηκαν στα τελικά προϊόντα. τα οποία εξήχθησαν εκτός της εν λόγω αγοράς έγιναν εντός αυτής της αγοράς και ως εκ τούτου αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της αγοράς. Αφετέρου, η προσφεύγουσα ουδόλως απέδειξε ότι η εξαγωγή εκτός της σχετικής αγοράς τελικών προϊόντων που ενσωματώνουν προϊόντα τα οποία αποκτήθηκαν σ΄ αυτή την αγορά μειώνει το μέγεθος της αγοράς αυτής.

71 Εξάλλου, το επιχείρημα που στηρίζεται στην προβαλλομένη αθέτηση της υποχρεώσεως αιτιολογίας πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι από τις σκέψεις 65 και 66 ανωτέρω προκύπτει κατ' ανάγκη ότι η προσβαλλομένη απόφαση περιλαμβάνει επαρκή στοιχεία όσον αφορά τον καθορισμό του ποσού εκκινήσεως του προστίμου.

72 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η αιτίαση ότι δεν ελήφθη υπόψη το μικρό μέγεθος της σχετικής αγοράς πρέπει να απορριφθεί.

— Επί της αιτιάσεως που στηρίζεται στην προβαλλομένη εσφαλμένη εκτίμηση της πραγματικής οικονομικής ικανότητας της προσφεύγουσας να βλάψει τον ανταγωνισμό

73 Η προσφεύγουσα κακώς υποστηρίζει κατά τα ουσιώδη ότι η Επιτροπή, κατ' αντίφαση προς τις κατευθυντήριες γραμμές της, καθόρισε το αρχικό ποσό του προστίμου ανεξάρτητα από τον συνολικό κύκλο εργασιών της, ότι συνεπώς δεν έλαβε υπόψη την πραγματική οικονομική ικανότητα των οικείων επιχειρήσεων να βλάψουν τον ανταγωνισμό και ότι κατ' αυτόν τον τρόπο παραβίασε την αρχή της αναλογικότητας.

74 Από την προσβαλλομένη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή, για να καθορίσει το ποσό εκκινήσεως του προστίμου, έλαβε καταρχάς υπόψη τη φύση της παραβάσεως, τη συγκεκριμένη επίπτωσή της στην αγορά και τη γεωγραφική έκταση της αγοράς. Λαμβάνοντας υπόψη τους παράγοντες αυτούς η Επιτροπή χαρακτήρισε ως «πολύ σοβαρή» την παράβαση που διέπραξαν οι οικείες επιχειρήσεις (αιτιολογικές σκέψεις 344 έως 353 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

75 Εν συνεχεία, η Επιτροπή έκρινε αναγκαίο να διαφοροποιήσει τη μεταχείριση των επιχειρήσεων που μετείχαν στα καρτέλ προκειμένου να λάβει υπόψη την πραγματική οικονομική ικανότητά τους να βλάψουν τον ανταγωνισμό και να καθορίσει το πρόστιμο σε επίπεδο που θα εξασφαλίζει επαρκές αποτρεπτικό αποτέλεσμα. Πρόσθεσε ότι ήταν αναγκαίο να λάβει υπόψη το ειδικό βάρος της παράνομης συμπεριφοράς εκάστης επιχειρήσεως και συνεπώς την πραγματική επίπτωσή της επί του ανταγωνισμού. Υπογράμμισε ότι έλαβε ως βάση συγκρίσεως του σχετικού μεγέθους των οικείων επιχειρήσεων τον κύκλο εργασιών που πραγματοποίησε εκάστη επιχείρηση στην αγορά για το οικείο προϊόν. Κατά συνέπεια, κατέταξε τις επιχειρήσεις σε τέσσερις κατηγορίες. Την Amann και την Coats, με κύκλο εργασιών μεταξύ 14 και 18 εκατομ. ευρώ, κατέταξε στην πρώτη κατηγορία. Την προσφεύγουσα, με κύκλο εργασιών 6 εκατομ. ευρώ, κατέταξε στη δεύτερη κατηγορία. Τις Gütermann, Barbour και Bieze Stork BV, με κύκλο εργασιών μεταξύ 2 και 4 εκατομ. ευρώ, κατέταξε στην τρίτη κατηγορία και τη Zwicky, με κύκλο εργασιών 0 έως 1 εκατομ. ευρώ, στην τέταρτη κατηγορία. Βάσει των θεωρήσεων αυτών, η Επιτροπή καθόρισε το αρχικό ποσό του προστίμου αναλόγως της σοβαρότητας της παραβάσεως, σε 14 εκατομ. ευρώ για τις Coats και Amann, σε 5,2 ευρώ για την προσφεύγουσα, σε 2,2 εκατομ. ευρώ για την Gütermann, Barbour και Bieze Stork και σε 0,1 εκατομ. ευρώ για τη Zwicky (αιτιολογικές σκέψεις 356 έως 358 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

76 Πρώτον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο κύκλος εργασιών της στη σχετική αγορά δεν μπορούσε να δικαιολογήσει μόνον αυτός τον καθορισμό της πραγματικής οικονομικής δυνατότητάς της να βλάψει τον ανταγωνισμό και ότι έπρεπε να ληφθεί υπόψη ο συνολικός κύκλος εργασιών της, δηλαδή αυτός που πραγματοποίησε επί της πωλήσεως όλων των βιομηχανικών νημάτων σε παγκόσμιο επίπεδο, υπενθυμίζεται καταρχάς ότι η μοναδική ρητή παραπομπή του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 23, παράγραφος 2 του κανονισμού 1/2003

στον συνολικό κύκλο εργασιών μιας επιχείρησης που μετείχε σε παράβαση αφορά το ανώτατο όριο που δεν μπορεί να υπερβεί το ποσό ενός προστίμου. Εντός του ορίου αυτού η Επιτροπή μπορεί κατ' αρχήν να καθορίσει το πρόστιμο βάσει του κύκλου εργασιών της επιλογής της, όσον αφορά τη γεωγραφική ζώνη και τα οικεία προϊόντα, χωρίς ακριβώς να υποχρεούται να λάβει υπόψη της τον παγκόσμιο κύκλο εργασιών ή τον κύκλο εργασιών που πραγματοποιήθηκε στην οικεία γεωγραφική αγορά ή στην αγορά των εν λόγω προϊόντων. Εξάλλου, καίτοι οι κατευθυντήριες γραμμές δεν προβλέπουν τον υπολογισμό των προστίμων ανάλογα με συγκεκριμένο κύκλο εργασιών, εντούτοις δεν απαγορεύουν να λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό του προστίμου ο κύκλος εργασιών που πραγματοποιούν οι οικείες επιχειρήσεις στη σχετική αγορά προκειμένου να τηρούνται οι γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης και οσάκις οι περιστάσεις το απαιτούν. Συγκεκριμένα ο κύκλος εργασιών μπορεί να συνυπολογίζεται όταν λαμβάνονται υπόψη τα διάφορα στοιχεία που απαριθμούνται στη σκέψη 75 ανωτέρω, και περιλαμβάνονται στο σημείο 1, τέταρτο και έκτο εδάφιο, των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό του ύψους των προστίμων (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 2003, Τ-220/00, Cheil Jedang κατά Επιτροπής, σ. II-2473, σκέψη 82, και της 29ης Απριλίου 2004, Τ-236/01, Τ-239/01, Τ-244/01 έως Τ-246/01, Τ-251/01 και Τ-252/01, Tokai Carbon κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-1181, σκέψη 195).

77 Κατά συνέπεια, όσον αφορά τον καθορισμό του ποσού του προστίμου, η Επιτροπή είναι ελεύθερη να λάβει υπόψη τον κύκλο εργασιών που θα επιλέξει, εφόσον η επιλογή της δεν είναι παράλογη, δεδομένων των περιστάσεων της προκείμενης υποθέσεως. Ομοίως, η Επιτροπή δεν υποχρεούται, όταν καθορίζει το ύψος των προστίμων με κριτήριο τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της συγκεκριμένης παραβάσεως, να εξασφαλίζει, σε περίπτωση που επιβάλλονται πρόστιμα σε πλείονες επιχειρήσεις εμπλεκόμενες στην ίδια παράβαση, ότι τα τελικά ποσά των προστίμων θα αντικατοπτρίζουν όλες τις μεταξύ τους διαφορές ως προς τον συνολικό κύκλο εργασιών τους (απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψη 312· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Ιουλίου 2005, Τ-241/01, Scandinavian Airlines System κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-2917, σκέψη 166, και της 4ης Ιουλίου 2006, Τ-304/02, Hoek Loos κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-1887, σκέψη 84).

78 Όσον αφορά την επιλογή από την Επιτροπή του ενός και/ή του άλλου κύκλου εργασιών, η νομολογία διευκρινίζει ότι, στο πλαίσιο της αναλύσεως, για τον καθορισμό προστίμου λόγω παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού, της πραγματικής οικονομικής δυνατότητας των αυτουργών της παραβάσεως να προξενήσουν σημαντική ζημία στον ανταγωνισμό, που συνεπάγεται εκτίμηση της πραγματικής ισχύος

των επιχειρήσεων αυτών στη θιγόμενη αγορά, δηλαδή της επιδράσεώς τους στην αγορά αυτή, ο συνολικός κύκλος εργασιών παρουσιάζει ατελώς τα πράγματα. Πράγματι, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι μια ισχυρή επιχείρηση με πληθώρα διαφορετικών δραστηριοτήτων είναι παρούσα απλώς επικουρικώς σε συγκεκριμένη αγορά προϊόντων. Ομοίως, δεν αποκλείεται μια επιχείρηση με σημαντική θέση σε εξωκοινοτική γεωγραφική αγορά να κατέχει απλώς και μόνο ασθενή θέση στην κοινοτική αγορά ή στον ΕΟΧ. Στις περιπτώσεις αυτές, το γεγονός και μόνον ότι η εν λόγω επιχείρηση πραγματοποιεί σημαντικό συνολικό κύκλο εργασιών δεν σημαίνει οπωσδήποτε ότι ασκεί αποφασιστική επίδραση στη θιγόμενη αγορά (αποφάσεις του Πρωτοδικείου Cheil Jedang κατά Επιτροπής, σκέψη 76 ανωτέρω, σκέψη 88, και της 9ης Ιουλίου 2003, T-224/00, Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-2597, σκέψη 194). Για τον λόγο αυτόν, καίτοι ο κύκλος εργασιών μιας επιχείρησης στην σχετική αγορά δεν έχει καθοριστική σημασία για να κριθεί αν μια επιχείρηση ανήκει σε μια ισχυρή οικονομική οντότητα, εντούτοις είναι κρίσιμο στοιχείο για τον προσδιορισμό της επιρροής που η επιχείρηση μπορεί να ασκήσει στην αγορά (βλ., κατ' αυτή την έννοια, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 29ης Νοεμβρίου 2005, T-52/02, SNCZ κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-5005, σκέψη 65, και Union Pigments κατά Επιτροπής, σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψη 152).

79 Στο πλαίσιο αυτό, ο κύκλος εργασιών που προέρχεται από την πώληση εμπορευμάτων τα οποία αποτελούν αντικείμενα παραβάσεως μπορεί να δώσει ακριβή ένδειξη της έκτασης της παραβάσεως στην οικεία αγορά (αποφάσεις Cheil Jedang κατά Επιτροπής, σκέψη 76 ανωτέρω, σκέψη 91, και Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, σκέψη 78 ανωτέρω, σκέψη 196). Συγκεκριμένα, ο κύκλος εργασιών που προέρχεται από εμπορεύματα τα οποία αποτελούν αντικείμενα παραβάσεως μπορεί να δώσει ακριβή ένδειξη της ευθύνης εκάστης από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις στη σχετική αγορά δεδομένου ότι αποτελεί αντικειμενικό στοιχείο το οποίο παρέχει ακριβή εικόνα των βλαπτικών επιπτώσεων της παραβατικής συμπεριφοράς για την ομαλή λειτουργία του ανταγωνισμού και συνεπώς αποτελεί αποτελεσματικό κριτήριο για την εκτίμηση της ικανότητας εκάστης εμπλεκομένης επιχειρήσεως να προξενήσει ζημία στον ανταγωνισμό. Εν προκειμένω η επιλογή της Επιτροπής να επιλέξει τον κύκλο εργασιών στη σχετική αγορά για να καθορίσει την ικανότητα εκάστης εμπλεκομένης επιχειρήσεως να προξενήσει ζημία στον ανταγωνισμό ήταν δηλαδή συνεπής και αντικειμενικά δικαιολογημένη.

80 Οι ειδικές περιστάσεις που επικαλείται η προσφεύγουσα δεν αναιρούν αυτό το συμπέρασμα. Συγκεκριμένα υπενθυμίζεται καταρχάς ότι η σύμπραξη δεν είχε παγκόσμια

γεωγραφική έκταση και ότι ο ανταγωνισμός που παρεμπόδισε η παράβαση περιοριζόταν στην αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες. Εν συνεχεία η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας ότι ο κύκλος εργασιών που πραγματοποίησαν οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις στη σχετική αγορά περιέλαβε τον κύκλο εργασιών που πραγματοποίησαν για βιομηχανικά νήματα παραχθέντα σε άλλες χώρες πλην των χωρών Μπενελούξ και των Σκανδιναβικών χωρών πλην όμως αποτέλεσαν αντικείμενο εμπορίου στη σχετική αγορά ή τον κύκλο εργασιών που πραγματοποίησαν για βιομηχανικά νήματα που παρήχθησαν αρχικά στις χώρες Μπενελούξ ή στις Σκανδιναβικές χώρες και στη συνέχεια εξήχθησαν προς άλλες χώρες. Τέλος, ο συλλογισμός της προσφεύγουσας είναι αντιφατικός καθόσον προϋποθέτει τον συνυπολογισμό του συνολικού κύκλου εργασιών των εμπλεκομένων επιχειρήσεων ενόψει κατατάξεώς τους σε διάφορες κατηγορίες και αφετέρου ότι πρέπει να επιλεγεί ο κύκλος εργασιών που πραγματοποίησαν οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις στη σχετική αγορά για τον καθορισμό του αρχικού ποσού του προστίμου εκάστης εξ αυτών.

81 Δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να προσάψει στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη τα μερίδια αγοράς των εμπλεκομένων επιχειρήσεων. Πράγματι, διαπιστώνεται καταρχάς ότι στην αιτιολογική σκέψη 356 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή έκρινε ότι οι πληροφορίες σχετικά με τα μερίδια αγοράς δεν ήταν γενικώς αρκετά ακριβείς για να ληφθούν ως βάση. Αν υποτεθεί, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ότι οι παρασχεθείσες πληροφορίες όσον αφορά το δικό της μερίδιο στην αγορά των χωρών Μπενελούξ και των Σκανδιναβικών χωρών ήταν αρκούντως ακριβείς για να ληφθούν ως βάση, οι πληροφορίες αυτές πάντως δεν μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν λόγω της ανεπάρκειας των πληροφοριών σχετικά με το μερίδιο αγοράς των άλλων μετεχόντων στη σύμπραξη. Υπό τις συνθήκες αυτές η Επιτροπή βασίμως αναφέρθηκε στον κύκλο εργασιών που πραγματοποιήθηκε στη σχετική αγορά, ο οποίος, στο στάδιο του καθορισμού του σχετικού βάρους των μετεχόντων στη σύμπραξη ενόψει κατατάξεώς τους σε διάφορες ομάδες, αντικατόπτριζε καλύτερα το βάρος αυτό των εν λόγω επιχειρήσεων.

82 Τρίτον, είναι απορριπτέο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν ήταν κάθετα διαρθρωμένη, αντίθετα με άλλες από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις. Πράγματι, η Επιτροπή βασίμως στηρίζει την εκτίμησή της για την πραγματική οικονομική ικανότητα των αυτουργών

της παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού να προξενήσουν ζημία στον ανταγωνισμό, στα στοιχεία σχετικά με τον κύκλο εργασιών και τα μερίδια αγοράς στη σχετική αγορά προκειμένου να εκτιμήσει τη σοβαρότητα της παραβάσεως και να καθορίσει το αρχικό ποσό του προστίμου. Ωστόσο, ιδιαίτερες περιστάσεις, όπως τα χαρακτηριστικά της αγοράς αυτής, είναι ικανές να αποδυναμώσουν αισθητά τον σημαντικό χαρακτήρα των στοιχείων αυτών και να επιβάλουν, για την εκτίμηση της επιρροής των επιχειρήσεων στην αγορά, τη συνεκτίμηση άλλων κρισίμων παραγόντων και μεταξύ άλλων την κάθετη διάρθρωση και την έκταση του φάσματος προϊόντων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Μαρτίου 2006, T-26/02, Daiichi Pharmaceutical κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-713, σκέψεις 61 και 63). Συγκεκριμένα, καίτοι η κάθετη διάρθρωση και το εύρος του φάσματος προϊόντων μπορούν ενδεχομένως να συνιστούν κρίσιμα στοιχεία για την εκτίμηση της επιρροής που μπορεί να ασκήσει μια επιχείρηση στην αγορά και να αποτελούν συμπληρωματικές ενδείξεις της επιρροής αυτής σε σχέση με τα μερίδια αγοράς ή τους κύκλους εργασιών στη σχετική αγορά (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1978, 27/76, United Brands και United Brands Continentaal κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 75, σκέψεις 67 έως 72 και 78 έως 81), εντούτοις πρέπει να θεωρηθεί εν προκειμένω ότι τα επιχειρήματα που στηρίζει η προσφεύγουσα στην κάθετη διάρθρωση των λοιπών εμπλεκομένων επιχειρήσεων δεν αποδεικνύουν ότι οι επιχειρήσεις αυτές είχαν ιδιαίτερα και σημαντικά ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα στη σχετική αγορά. Επιπλέον, όπως υπογραμμίζεται στη σκέψη 80 ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι ο κύκλος εργασιών που πραγματοποίησαν οι λοιπές εμπλεκόμενες επιχειρήσεις όσον αφορά βιομηχανικά νήματα παραχθέντα σε χώρες άλλες πλην των χωρών Μπενελούξ και των Σκανδιναβικών χωρών αλλ' αποτέλεσαν αντικείμενο εμπορίου στη σχετική αγορά, ο κύκλος εργασιών που πραγματοποίησαν στα βιομηχανικά νήματα τα οποία παρήχθησαν αρχικά σε χώρες Μπενελούξ ή σε Σκανδιναβικές χώρες και στη συνέχεια εξήχθησαν σε άλλες χώρες δεν ενσωματώθηκαν στον κύκλο εργασιών τους στη σχετική αγορά.

83 Τέταρτον, η σύγκριση που κάνει η προσφεύγουσα μεταξύ της προσβαλλομένης αποφάσεως και της αποφάσεως «ζυθοποιία Λουξεμβούργου» (σκέψη 55 ανωτέρω) δεν είναι λυσιτελής. Πράγματι, η Επιτροπή, για να καθορίσει το ποσό του προστίμου χρησιμοποίησε το οικείο περιθώριο εκτιμήσεως τηρώντας τον κανονισμό 17 και τον κανονισμό 1/2003 καθώς και τους κανόνες τους οποίους η ίδια επέβαλε στη δράση της με τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων. Επιπλέον η παλαιότερη πρακτική λήψεως αποφάσεων της Επιτροπής δεν χρησιμεύει καθ' εαυτή ως νομικό πλαίσιο για τα πρόστιμα στον τομέα του ανταγωνισμού (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 20ής Μαρτίου 2002, T-23/99, LR AF 1998 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1705, σκέψη 234, και της 8ης Ιουλίου 2008, T-53/03, BPB κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-1333, σκέψη 275).

84 Επομένως, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί.

— Επί της αιτιάσεως της παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας λόγω εφαρμογής αρχικού ποσού πολύ υψηλού σε σύγκριση με τα ποσά που εφαρμόστηκαν στις άλλες εμπλεκόμενες επιχειρήσεις

85 Πρώτον, η προσφεύγουσα αβασίμως υποστηρίζει ότι το αρχικό ποσό του προστίμου που της επεβλήθη, δηλαδή 5,2 εκατομ. ευρώ, είναι δυσανάλογο σε σύγκριση με τα ποσά εκκινήσεως που καθορίστηκαν για τον υπολογισμό των προστίμων τα οποία επεβλήθησαν σε άλλες εμπλεκόμενες επιχειρήσεις.

86 Αφενός, όπως παρατηρήθηκε στο πλαίσιο της πρώτης αιτιάσεως, ορθώς η Επιτροπή αναφέρθηκε εν προκειμένω στον κύκλο εργασιών που πραγματοποίησαν οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις στη σχετική αγορά για να προσδιορίσει τη σχετική ισχύ τους στην αγορά αυτή.

87 Αφετέρου, υπενθυμίζεται ότι από τις κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των προστίμων προκύπτει ότι το αρχικό ποσό που προβλέπεται για τις πολύ σοβαρές παραβάσεις είναι τουλάχιστον 20 εκατομ. ευρώ. Εφόσον τα αρχικά ποσά του προστίμου απηχούν κατ' αναλογία τη διαφορά μεταξύ των εμπλεκομένων επιχειρήσεων και, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που μνημονεύονται στη σκέψη 74 ανωτέρω, η Επιτροπή τα καθόρισε σε επίπεδα αισθητά χαμηλότερα από το ελάχιστο όριο που καθορίζουν οι κατευθυντήριες γραμμές, δεν γίνεται λόγος για παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

88 Δεύτερον, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι το αρχικό ποσό και το τελικό ποσό του προστίμου που της επεβλήθη είναι αδικαιολόγητα υψηλό σε σχέση με τα πρόστιμα που επεβλήθησαν στις άλλες εμπλεκόμενες επιχειρήσεις είναι και αυτό απορριπτέο. Συγκεκριμένα η προσφεύγουσα δεν μπορεί βασίμως να ισχυρισθεί ότι υπέστη δυσμενή ή δυσανάλογη μεταχείριση δεδομένου ότι το αρχικό ποσό του προστίμου

που καθορίστηκε δικαιολογείται βάσει του κριτηρίου που επέλεξε η Επιτροπή για την εκτίμηση της ισχύος της κάθε επιχειρήσεως στην οικεία αγορά (βλ., σχετικά, απόφαση LR AF 1998 κατά Επιτροπής, σκέψη 83 ανωτέρω, σκέψη 304) και δεδομένου επιπλέον ότι το αρχικό ποσό των 5,2 εκατομ. ευρώ που ορίστηκε βρίσκεται σε επίπεδο πολύ χαμηλότερο από αυτό που προβλέπουν οι κατευθυντήριες γραμμές για τις «πολύ σοβαρές» παραβάσεις.

89 Εξάλλου, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 77 ανωτέρω, η Επιτροπή δεν υποχρεούται να φροντίζει ώστε τα τελικά ποσά των προστίμων που επιβάλλονται σε πλείονες επιχειρήσεις, εμπλεκόμενες στην ίδια παράβαση, να απηχούν κάθε διαφοροποίηση μεταξύ των εμπλεκομένων επιχειρήσεων ως προς τον συνολικό κύκλο εργασιών τους και τον κύκλο εργασιών που πραγματοποιούν στην οικεία αγορά.

90 Σημειωτέον, επιπλέον, ότι το άρθρο 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 δεν απαιτούν, σε περίπτωση που επιβάλλονται πρόστιμα σε πλείονες επιχειρήσεις εμπλεκόμενες στην ίδια παράβαση, το επιβαλλόμενο σε μια μικρού ή μεσαίου μεγέθους επιχείρηση πρόστιμο να μην είναι υψηλότερο, σε ποσοστό επί του κύκλου εργασιών, από τα επιβαλλόμενα στις μεγαλύτερες επιχειρήσεις πρόστιμα. Ειδικότερα, από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, τόσο για τις επιχειρήσεις μικρού ή μεσαίου μεγέθους όσο και για τις επιχειρήσεις μεγαλύτερου μεγέθους, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, η σοβαρότητα και η διάρκεια της παραβάσεως. Κατά το μέτρο που η Επιτροπή επιβάλλει στις επιχειρήσεις που εμπλέκονται στην ίδια παράβαση δικαιολογημένα πρόστιμα για καθεμία από αυτές, σε συνάρτηση με τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως, δεν μπορεί να της προσαφθεί το ότι, για ορισμένες από αυτές, το πρόστιμο είναι υψηλότερο, ενόψει του κύκλου εργασιών, από το πρόστιμο άλλων επιχειρήσεων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Δεκεμβρίου 2006, T-303/02, Westfalen Gassen Nederland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-4567, σκέψη 174).

91 Κατόπιν των προεκτεθέντων δεν προκύπτει ότι είναι δυσανάλογο το αρχικό ποσό, το βασικό ποσό και το τελικό ποσό του προστίμου που επεβλήθη στην προσφεύγουσα.

92 Συνεπώς η υπό κρίση αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

— Επί της αιτιάσεως του καθορισμού αρχικού ποσού υπερβολικά υψηλού σε σχέση με την αβέβαιη οικονομική κατάσταση της προσφεύγουσας

93 Απορριπτέα είναι η αιτίαση της προσφεύγουσας περί υπερβολικά υψηλού αρχικού ποσού του προστίμου που της επεβλήθη, λόγω της αβέβαιης οικονομικής καταστάσεώς της και του κινδύνου να μην επιβιώσει.

94 Συγκεκριμένα, το αρχικό ποσό του προστίμου αποτελεί απλώς ένα ενδιάμεσο ποσό το οποίο, στο πλαίσιο εφαρμογής της καθοριζόμενης με τις κατευθυντήριες γραμμές μεθόδου, προσαρμόζεται στη συνέχεια ανάλογα με τη διάρκεια της παραβάσεως και τις διαπιστωθείσες επιβαρυντικές ή ελαφρυντικές περιστάσεις (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση Cheil Jedang κατά Επιτροπής, σκέψη 76 ανωτέρω, σκέψη 95). Επομένως το γεγονός και μόνο ότι το αρχικό ποσό του προστίμου αντιπροσωπεύει το 32 % του συνολικού κύκλου εργασιών που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα το 2001 δεν στηρίζει το συμπέρασμα ότι είναι υπερβολικά υψηλό.

95 Εν πάση περιπτώσει υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη, κατά τον καθορισμό του ποσού του προστίμου, να λάβει υπόψη την ελλειμματική οικονομική κατάσταση μιας επιχειρήσεως, καθόσον η αναγνώριση μιας τέτοιας υποχρεώσεως θα κατέληγε να δώσει αδικαιολόγητο ανταγωνιστικό πλεονέκτημα στις επιχειρήσεις που είναι λιγότερο προσαρμοσμένες στις συνθήκες της αγοράς (αποφάσεις Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 77 ανωτέρω, σκέψη 327, και SGL Carbon κατά Επιτροπής, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψη 105· βλ. επίσης, κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Νοεμβρίου 1983, 96/82 έως 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 και 110/82, IAZ International Belgium κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3369, σκέψεις 54 και 55).

96 Εξάλλου, αν υποτεθεί ότι το μέτρο που λαμβάνει ένα όργανο προκαλεί την εκκαθάριση μιας επιχειρήσεως, η εκκαθάριση της επιχείρησης υπό την επίδικη νομική μορφή, ζημιώνει μεν τα οικονομικά συμφέροντα των κυρίων, μετόχων ή μεριδούχων πλην όμως δεν σημαίνει ότι τα προσωπικά, υλικά και άυλα στοιχεία της επιχειρήσεως

χάνουν και αυτά την αξία τους (απόφαση Tokai Carbon κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 76 ανωτέρω, σκέψη 372).

97 Κατόπιν των προεκτεθέντων πρέπει να απορριφθεί ο λόγος ακυρώσεως περί εσφαλμένου καθορισμού του αρχικού ποσού του προστίμου και του ποσού του προστίμου καθώς και της εσφαλμένης κατατάξεως της προσφεύγουσας στη δεύτερη κατηγορία.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αφορά την εσφαλμένη εκτίμηση των ελαφρυντικών περιστάσεων

Επιχειρήματα των διαδίκων

98 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ουδέποτε εφάρμοσε ούτε είχε την πρόθεση να εφαρμόσει τις συμφωνίες που συνήφθησαν κατά τις συναντήσεις.

99 Πρώτον, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η Επιτροπή δεν εκτίμησε την ατομική συμπεριφορά της.

100 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι «η μη εφαρμογή των παραβατικών συμφωνιών ή πρακτικών» επιβεβαιώνεται από τη μη κοινοποίηση των καταλόγων των «πραγματικών τιμών» της και από τη διαβίβαση πλασματικών βασικών τιμών καταλόγου. Συναφώς υποστηρίζει ότι διαπραγματεύεται και συνάπτει συμφωνίες για τις τιμές με τους αγοραστές της μόνο επί ατομικής βάσεως και συνεπώς δεν εφαρμόζει πολιτική εκπτώσεων επί των τιμών καταλόγου που κοινοποιεί στους πελάτες. Υποστηρίζει ότι δεν εφαρμόζει και δεν διαβιβάζει εσωτερικές κλίμακες παρά μόνον το πλαίσιο της σχέσεώς της με τους ενδιαμέσους της (πράκτορες και διανομείς). Η σύγκριση μεταξύ των πλασματικών τιμών βάσεως αφενός και των τιμών που χρεώνει

πράγματι στους πελάτες καθώς και οι κλίμακες που παρέχει στους πράκτορές της, αφετέρου, αποδεικνύουν σαφώς ότι δεν υπάρχει σχέση μεταξύ των τιμών αυτών των ειδών.

101 Τρίτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν προσάρμοσε τη συμπεριφορά της στον τομέα των τιμών στην αγορά αναλόγως των καταλόγων «πλασματικών τιμών βάσεως» που κοινοποίησε. Θεωρεί ότι απέδειξε, βάσει αριθμητικών στοιχείων, ότι η εξέλιξη των τιμών που εφάρμοσε πραγματικά ήταν εξ ολοκλήρου ανεξάρτητη της εξελίξεως των τιμών που διανεμήθηκαν κατά τις συναντήσεις και τούτο κατά την περίοδο μεταξύ των ετών 1994 και 2001. Παρατηρεί επίσης ότι η απόπειρα αυξήσεως 3,5 % για τις παραδόσεις στις Κάτω Χώρες που της προσάπτει η Επιτροπή, αποτελεί συνέχεια όχι μιας από τις συμφωνίες που φέρονται ότι συνήφθησαν κατά τη συνάντηση της 19ης Σεπτεμβρίου 2000 στη Βουδαπέστη, αλλά από σχετικό κανονισμό της Febeltex (βελγικής ομοσπονδίας υφαντουργίας). Ομοίως, η αύξηση των τιμών κατά 6 % που εφάρμοσε στη Σουηδία αφορά μόνον τα νήματα νάυλον και οφείλεται αποκλειστικά στην αύξηση της ισοτιμίας της βρετανικής λίρας.

102 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, παρέχοντάς της μείωση μόνο 15 % του ποσού του προστίμου, δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι ο ρόλος της ήταν πολύ περισσότερο περιορισμένος χρονικά στο μέτρο που άρχισε να μετέχει στις συζητήσεις για τις Σκανδιναβικές χώρες το 1997. Η Επιτροπή δεν έλαβε εξάλλου υπόψη της το γεγονός ότι ήταν η μόνη από τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις που ούτε σχεδίασε ούτε οργάνωσε την επίδικη παράβαση και ότι άρχισε να μετέχει στις συναντήσεις για τις χώρες Μπενελούξ μόλις το 1991. Η προσφεύγουσα εκπλήσσεται συνεπώς που χορηγήθηκε το ίδιο ποσοστό μειώσεως του ποσού του προστίμου στην Bieze Stork, η οποία όμως μετείχε στις συζητήσεις για τις χώρες Μπενελούξ από την αρχή της επίδικης παραβάσεως. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι μετείχε μόνο στο 85 % των συναντήσεων για τις χώρες Μπενελούξ, στο 35 % των συναντήσεων για τις Σκανδιναβικές χώρες και κατά μέσο όρο στο 60 % της συνολικής διάρκειας της επίδικης παραβάσεως. Επομένως, η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως και την αρχή της αναλογικότητας.

103 Η Επιτροπή αντικρούει το σύνολο των επιχειρημάτων αυτών και ζητεί την απόρριψη του λόγου ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

104 Οι κατευθυντήριες γραμμές προβλέπουν στο σημείο 3 τη μείωση του βασικού ποσού του προστίμου λόγω ειδικών ελαφρυντικών περιστάσεων όπως η μη ουσιαστική εφαρμογή των παρανόμων συμφωνιών ή πρακτικών, ο αποκλειστικά παθητικός ρόλος στη διάπραξη της παραβάσεως ή το γεγονός ότι η επιχείρηση απλώς μιμήθηκε τη συμπεριφορά άλλων επιχειρήσεων, η παύση των παραβάσεων ταυτόχρονα με τις πρώτες ενέργειες της Επιτροπής και άλλες περιστάσεις που δεν μνημονεύονται ρητά.

105 Πρέπει πρώτον να εξεταστεί η αιτίαση ότι δεν ελήφθη υπόψη η μη ουσιαστική εφαρμογή των παρανόμων συμφωνιών και πρακτικών που προβάλλει η προσφεύγουσα.

106 Πρώτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι διαβίβασε μόνον πλασματικές τιμές βάσεως στους ανταγωνιστές της, διαπιστώνεται ότι παρέσχε δύο σειρές τιμοκαταλόγων, ισχυριζόμενη ότι η πρώτη σειρά καταλόγων, δηλαδή αυτοί που είχε διαβιβάσει στους μετέχοντες στη σύμπραξη κατά τις συναντήσεις περιείχαν πλασματικές τιμές βάσεως και ότι η δεύτερη περιείχε τις πραγματικές τιμές της. Ομοίως, υπογραμμίζεται ότι οι κατάλογοι πραγματικών τιμών περιελάμβαναν διάφορες τιμές ανά τύπον νήματος σε οκτώ στήλες ενώ τα φερόμενα ως πλασματικά τιμολόγια περιελάμβαναν μόνο μια βασική τιμή για κάθε τύπο νήματος αναγραφομένη στην πρώτη στήλη.

107 Διαπιστώνεται ότι τα ποσά που περιλαμβάνονται στην πρώτη στήλη των δύο σειρών καταλόγων, των πραγματικών και των φερομένων ως πραγματικών τιμών βάσεως είναι σχεδόν τα ίδια. Συναφώς η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι ισχύει μόνον η πραγματική τιμή που αναγράφεται στην όγδοη στήλη.

108 Πρέπει να παρατηρηθεί, όπως παρατηρεί η Επιτροπή, ότι στους καταλόγους πραγματικών τιμών, διάφοροι τύποι νημάτων δεν περιελάμβαναν καμιά τιμή στην όγδοη

στήλη αλλά μόνον τιμές βάσεως αναγραφόμενες στις τέσσερις πρώτες στήλες. Είναι λοιπόν δύσκολο να γίνει δεκτό ότι ίσχυαν μόνον οι τιμές που αναγράφονται στην όγδοη στήλη. Εξάλλου από τον φάκελο της Επιτροπής προκύπτει ότι οι διάφορες τιμές εφαρμόζονταν αναλόγως των παραγγελλομένων ποσοτήτων. Συγκεκριμένα οι τιμές ποίκιλλαν αναλόγως του βάρους των προϊόντων (λόγου χάρη για τα νήματα για σάκους πολυέστερ, οι τιμές που αναγράφονταν στην πρώτη στήλη αντιστοιχούσαν σε βάρος δέκα κιλών, οι αναγραφόμενες στη δεύτερη στήλη σε βάρος 25 κιλών, κ.λπ.) ή αναλόγως της μονάδας συσκευασίας των προϊόντων (λ.χ. για το πολυαμίδιο, οι αναγραφόμενες στην πρώτη στήλη τιμές αντιστοιχούσαν σε παραγγελλόμενες ποσότητες κάτω της μιας μονάδας συσκευασίας, οι αναγραφόμενες στη δεύτερη στήλη σε παραγγελλόμενες ποσότητες ίσες με τη μικρότερη μονάδα συσκευασίας, κ.λπ.). Από τη διαπίστωση αυτή συνάγεται ότι η τιμή που αναγράφεται στην πρώτη στήλη είναι στην πραγματικότητα αυτή που κοινοποιήθηκε για την κατηγορία μικρών αγορών και δεν είναι δηλαδή καθόλου πλασματική. Ακόμη κι αν υποτεθεί, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ότι οι τιμές που αναγράφονται στις τέσσερις πρώτες στήλες περιλαμβάνονταν στους καταλόγους πραγματικών τιμών του έτους 2001 μόνον ως «ιστορική αναφορά» και πάλι, αφενός, οι τιμές αυτές δεν ήταν καθαρά πλασματικές και, αφετέρου, δεν αποκλείεται, από τις τιμές βάσεως που αναγράφονταν στην πρώτη στήλη να διαμόρφωσαν οι ανταγωνιστές μια ιδέα για τις τιμές που εφάρμοζε η προσφεύγουσα σε περίπτωση μεγαλυτέρων παραγγελιών. Επομένως, είναι εύλογο να θεωρηθεί ότι οι τιμοκατάλογοι που κοινοποίησε η προσφεύγουσα στους ανταγωνιστές δεν ήταν πλασματικοί αλλά απλώς ασαφείς ή ατελείς.

109 Κατόπιν αυτού η Επιτροπή ορθώς θεώρησε στην αιτιολογική σκέψη 170 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε τον πλασματικό χαρακτήρα των βασικών τιμών της που αναγράφονται στην πρώτη στήλη.

110 Συναφώς, το επιχείρημα της προσφεύγουσας που στηρίζεται σε μελέτες προσαρτώμενες στις παρατηρήσεις της, ότι δηλαδή οι τιμές που εφάρμοζε στους πελάτες της ήταν χαμηλότερες από αυτές που συζητήθηκαν κατά τις συναντήσεις δεν θέτει εν αμφιβόλω το προαναφερθέν συμπέρασμα της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν αρνήθηκε ότι υπάρχει διαφορά μεταξύ των τιμών που εφάρμοζε η προσφεύγουσα στους πελάτες της και αυτών που συζητήθηκαν κατά τις συναντήσεις αλλά υπογράμμισε, ορθώς, ότι η διαφορά αυτή δεν ήταν πρωτοφανής δεδομένου ότι κάθε προμηθευτής χορηγούσε εκπτώσεις στους πελάτες του.

111 Δεύτερον, όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας περί μη εφαρμογής των συμφωνιών που συνήφθησαν κατά τις συναντήσεις, πρέπει να εξετασθεί αν τα επιχειρήματα που προβάλλει αποδεικνύουν ότι, στην περίοδο κατά την οποία είχε προσχωρήσει στις παραβατικές συμφωνίες, απέφυγε πράγματι την εφαρμογή τους υιοθετώντας ανταγωνιστική συμπεριφορά στην αγορά ή τουλάχιστον ότι παρέβη σαφώς και σε σημαντικό βαθμό τις υποχρεώσεις περί εφαρμογής της συμπράξεως μέχρι σημείου ώστε να διαταράξει την ίδια τη λειτουργία της συμπράξεως (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση Daiichi Pharmaceutical κατά Επιτροπής, σκέψη 82 ανωτέρω, σκέψη 113).

112 Εν προκειμένω υπενθυμίζεται καταρχάς ότι η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο ότι η προσφεύγουσα μετείχε σε πολυάριθμες συναντήσεις της συμπράξεως και σε διμερείς συναντήσεις και μετείχε επανειλημμένα σε διάφορες παράνομες πρακτικές όπως αναφέρεται στην προσβαλλομένη απόφαση.

113 Εν συνεχεία, όσον αφορά τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι ουδέποτε έδωσε συνέχεια ή εφαρμογή στις συναντήσεις που της προσάπτονται, από τις αιτιολογικές σκέψεις 139, στοιχείο β', και 143 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι δύο φορές δήλωσε ότι είχε αυξήσει τις τιμές της.

114 Αφενός στην αιτιολογική σκέψη 139, σημείο β', της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή αναφέρει ότι κατά τη συνάντηση που πραγματοποιήθηκε στην Πράγα στις 8 Σεπτεμβρίου 1998 η προσφεύγουσα δήλωσε ότι είχε αυξήσει τις τιμές της κατά 6 % έναντι του διανομέα της στη Σουηδία. Η προσφεύγουσα αρνείται ότι εφάρμοσε στην πραγματικότητα την αύξηση αυτή αλλά δικαιολογεί τον ισχυρισμό της μόνο με το στοιχείο ότι στην πραγματικότητα η τιμή που εφάρμοσε στη Σουηδία παρέμεινε αμετάβλητη κατά την περίοδο 1997-1998. Η εξήγηση αυτή δεν είναι πειστική δεδομένου ότι η ίδια η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε, τόσο με την απάντηση στην κοινοποίηση αιτιάσεων όσο και με τις παρατηρήσεις της, ότι η γενική τάση της αγοράς ήταν σαφώς πτωτική από το 1992 έως το 2002. Συνεπώς η Επιτροπή δεν υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως κρίνοντας ότι οι τιμές έπρεπε λογικά να μειωθούν. Κατόπιν αυτού η σταθερότητα των τιμών που εφάρμοζε η προσφεύγουσα στη Σουηδία τείνει να αποδείξει ότι οι τιμές διατηρήθηκαν τεχνητά σε ορισμένο επίπεδο και στηρίζει την υπόθεση,

ελλείψει πειστικής εξήγησης εκ μέρους της προσφεύγουσας, ότι η προσφεύγουσα εφάρμοσε τουλάχιστον εν μέρει ορισμένες από τις συναφθείσες συμφωνίες.

115 Αφετέρου, από την αιτιολογική σκέψη 143 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι κατά τη συνάντηση της 19ης Σεπτεμβρίου 2000 στη Βουδαπέστη συνήφθη συμφωνία προβλέπουσα αύξηση των τιμών κατά 3,5 % για τις παραδόσεις στις Κάτω Χώρες το 2001, αύξηση η οποία αρχικά εφαρμόστηκε από την προσφεύγουσα. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι αύξησε πράγματι τις τιμές αυτές κατά 3,5 %.

116 Η προσφεύγουσα, όμως, αβασίμως υποστηρίζει ότι η αύξηση αυτή έγινε κατόπιν αιτήματος που απηύθυνε τον Οκτώβριο του 2000 η Febeltex, περί αυξήσεως των τιμών κατά 5 %. Συγκεκριμένα στην αιτιολογική σκέψη 170 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι η δικαιολογία αυτή δεν είναι λυσιτελής δεδομένου ότι υπάρχουν αρκούντως συγκλίνουσες ενδείξεις που αποδεικνύουν το αντίθετο. Καταρχάς, η συμφωνία προέβλεπε αύξηση των τιμών κατά 3,5 % μεταξύ Ιανουαρίου και Μαρτίου του 2001. Η προσφεύγουσα όμως δεν αμφισβητεί ότι εφάρμοσε την αύξηση αυτή από 1ης Ιανουαρίου του 2001. Περαιτέρω, η επιστολή της Febeltex μνημονεύει ημερομηνία μεταγενέστερη αυτής της συμφωνίας. Τέλος, η αύξηση που εφάρμοσε η προσφεύγουσα ήταν 3,5 % και όχι 5 %.

117 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα αβασίμως υποστηρίζει ότι η Επιτροπή όφειλε να αναγνωρίσει ελαφρυντική περίσταση λόγω «μη ουσιαστικής εφαρμογής των συμφωνιών».

118 Δεύτερον, το επιχείρημα περί δήθεν παθητικού ρόλου ή απλής μιμήσεως της συμπεριφοράς των άλλων στην τέλεση της επίδικης παραβάσεως πρέπει να θεωρηθεί αβάσιμο.

119 Συγκεκριμένα υπενθυμίζεται ότι ο παθητικός ρόλος συνεπάγεται ότι η συγκεκριμένη επιχείρηση υιοθέτησε «συγκρατημένη συμπεριφορά», δηλαδή ότι δεν είχε ενεργό

συμμετοχή στην εκπόνηση της ή των βλαπτικών του ανταγωνισμού συμφωνιών (απόφαση Cheil Jedang κατά Επιτροπής, σκέψη 76 ανωτέρω, σκέψη 167).

120 Συναφώς, από τη νομολογία προκύπτει ότι, μεταξύ των στοιχείων που αποδεικνύουν ότι ο ρόλος μιας επιχειρήσεως στο πλαίσιο μιας συμπράξεως ήταν παθητικός, μπορεί να ληφθεί υπόψη η αισθητά σποραδικότερη απ' ό,τι των άλλων επιχειρήσεων συμμετοχή της στις συναντήσεις, όπως και η καθυστερημένη είσοδός της στην αγορά που αφορούσε η παράβαση, ανεξαρτήτως της διάρκειας της συμμετοχής της σ' αυτή, ή ακόμα η ύπαρξη ρητών σχετικών δηλώσεων προερχομένων από εκπροσώπους τρίτων επιχειρήσεων που μετέσχαν στην παράβαση (αποφάσεις Cheil Jedang κατά Επιτροπής, σκέψη 76 ανωτέρω, σκέψη 168· Tokai Carbon κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 76 ανωτέρω, σκέψη 331, και Union Pigments κατά Επιτροπής, σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψη 126).

121 Εν προκειμένω, η Επιτροπή έλαβε ακριβώς υπόψη τη σποραδικότερη συμμετοχή της προσφεύγουσας και της Bieze Stork στις συναντήσεις για τις Σκανδιναβικές χώρες και χορήγησε σε εκάστη μείωση κατά 15 % του βασικού ποσού του προστίμου (αιτιολογική σκέψη 372 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Πράγματι η προσφεύγουσα και η Bieze Stork μετείχαν στις συζητήσεις για τις Σκανδιναβικές χώρες μόνον από το έτος 1997 και 1998, αντιστοίχως.

122 Πρώτον, η προσφεύγουσα κακώς προβάλλει παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως με τον ισχυρισμό ότι η Bieze Stork έλαβε το ίδιο ποσοστό μειώσεως του ποσού του προστίμου ενώ μετείχε εξαρχής στην επίδικη παράβαση. Ο συλλογισμός της προσφεύγουσας προέρχεται από σύγχυση μεταξύ του ζητήματος της διάρκειας της παραβάσεως και της υπάρξεως ελαφρυντικών περιστάσεων. Όσον αφορά τη διάρκεια της επίδικης παραβάσεως, η Επιτροπή εφάρμοσε ποσοστά στα αρχικά ποσά των προστίμων που επέβαλε στην προσφεύγουσα και στην Bieze Stork ανάλογα με τη διάρκεια της συμμετοχής εκάστης στην παράβαση, 100 % για την πρώτη και 115 % για τη δεύτερη. Η επίκληση από την προσφεύγουσα παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως είναι τόσο περισσότερο αβάσιμη καθόσον η μείωση που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα είναι η ίδια με αυτή που χορηγήθηκε στην Bieze Stork ενώ η τελευταία μετείχε στις συζητήσεις σχετικά με το βιομηχανικό νήμα στις Σκανδιναβικές Χώρες ένα έτος μετά από αυτήν.

123 Δεύτερον, η προσφεύγουσα αβασίμως υποστηρίζει ότι παραβιάστηκε η αρχή της αναλογικότητας του προστίμου με τον ισχυρισμό ότι η μείωση 15 % που χορηγήθηκε λόγω ελαφρυντικών περιστάσεων υπήρξε ανεπαρκής.

124 Καταρχάς, η ίδια η προσφεύγουσα αναγνώρισε με τις παρατηρήσεις της ότι ήταν παρούσα στο 85 % περίπου των συναντήσεων για τις χώρες Μπενελούξ. Ήταν δηλαδή παρούσα κατά το μεγαλύτερο μέρος των παρανόμων συναντήσεων και δεν μπορεί να επικαλεστεί ως ελαφρυντική περίπτωση τον παθητικό ρόλο. Επιπλέον το γεγονός ότι μετείχε μόνο στο 35 % των συναντήσεων για τις Σκανδιναβικές χώρες και το γεγονός ότι ήταν παρούσα στις συναντήσεις μόνον κατά το 60 % της συνολικής διάρκειας της επίδικης παραβάσεως δεν μεταβάλλει την κατάσταση. Όταν η Επιτροπή χορηγεί μείωση για τέτοια ελαφρυντική περίπτωση δεν υποχρεούται να προβεί σε καθαρά μαθηματικό υπολογισμό δηλαδή στην εφαρμογή ποσοστού αμέσως ανάλογου του ποσοστού συμμετοχής εκάστης επιχειρήσεως στις συναντήσεις που οργανώθηκαν στο πλαίσιο της συμπράξεως. Λαμβάνοντας υπόψη τις περιστάσεις της υποθέσεως, το ποσοστό 15 % που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα για την όψιμη συμμετοχή της στις συναντήσεις για τις Σκανδιναβικές χώρες παρίσταται εύλογο.

125 Εν συνεχεία, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα άρχισε να μετέχει στην επίδικη παράβαση μετά την έναρξη των συναντήσεων δεν σημαίνει ότι δεν μετείχε στον σχεδιασμό και στην οργάνωση της παραβάσεως. Πράγματι, όπως ορθά υπογραμμίζει η Επιτροπή η λειτουργία της συμπράξεως δεν οργανώθηκε ούτε παγιώθηκε αποκλειστικά κατά τις πρώτες συναντήσεις.

126 Τέλος, τόσο από την αιτιολογική σκέψη 139, στοιχείο ε΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως όσο και από τις απαντητικές στην κοινοποίηση αιτιάσεων δηλώσεις της προσφεύγουσας προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν είχε ρόλο καθαρά παθητικό ή μιμητικό. Πράγματι, κατά τη συνάντηση της 8ης Σεπτεμβρίου 1998 στην Πράγα, συμφωνήθηκε, με αίτημα της Amann, να δημιουργήσει η προσφεύγουσα δεσμούς με την Danfield προκειμένου να την παρακινήσει να ασκήσει πίεση επί του μοναδικού εισαγωγέα και διανομέα της για τη Γερμανία και τις χώρες Μπενελούξ, της εταιρίας Heinke, η οποία εφάρμοζε σημαντικά μειωμένες τιμές. Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι δεν αρνήθηκε απερίφραστα να ανταποκριθεί στο αίτημα αυτό και προβάλλει ως δικαιολογία το γεγονός ότι δεν είχε το θάρρος να αρνηθεί, δεδομένης της ασθενούς θέσεώς της έναντι της Coats και της Amann. Ωστόσο, ο δήθεν εξαναγκασμός

που άσκησε η Coats και η Amann έναντι αυτής ουδόλως αποτελεί δικαιολογητικό λόγο εφόσον μπορούσε κάλλιστα να καταγγείλει τις πιέσεις που δέχθηκε στις αρμόδιες αρχές και να υποβάλει στην Επιτροπή καταγγελία κατά το άρθρο 3 του κανονισμού 17.

127 Επιπλέον, στην αιτιολογική σκέψη 139, στοιχείο β΄, της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή παρατηρεί ότι, κατά τη συνάντηση της 8ης Σεπτεμβρίου 1998 στην Πράγα, η προσφεύγουσα γνωστοποίησε στις μετέχουσες επιχειρήσεις ότι είχε αυξήσει τις τιμές έναντι του διανομέα κατά 6 % τον Φεβρουάριο του 1998. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι έδωσε την πληροφορία αυτή. Εξάλλου δεν αμφισβητεί τη διαπίστωση της Επιτροπής, στην αιτιολογική σκέψη 143 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι δηλαδή ήταν η πρώτη που εφάρμοσε αύξηση τιμών κατά 3,5 % στη Δανία και στη Σουηδία.

128 Διευκρινίζεται ότι το ζήτημα αν η προσφεύγουσα ήρθε πράγματι σε επαφή με την Danfield ή αν πράγματι αύξησε τις τιμές της και ήταν η πρώτη που το έπραξε δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω δεδομένου ότι ο παθητικός ή μη ρόλος μιας επιχειρήσεως κρίνεται από τη συμπεριφορά της κατά τις παράνομες συναντήσεις και μόνο.

129 Συναφώς, το γεγονός ότι επιχείρηση της οποίας έχει αποδειχθεί η συμμετοχή σε μια κατά το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, παράνομη συγκέντρωση δεν συμπεριφέρθηκε στην αγορά κατά τρόπο συνάδοντα προς εκείνο που συμφωνήθηκε με τους ανταγωνιστές της δεν συνιστά κατ' ανάγκην στοιχείο που πρέπει να ληφθεί υπόψη. Συγκεκριμένα, επιχείρηση που ακολουθεί, παρά τη συνεννόηση με τους ανταγωνιστές της, πολιτική που αποκλίνει από εκείνη που αποτέλεσε αντικείμενο συμφωνίας μπορεί απλώς να επιχειρεί να χρησιμοποιήσει τη σύμπραξη προς όφελός της (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση Union Pigments κατά Επιτροπής, σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψη 130).

130 Συνεπώς η Επιτροπή βασίμως έκρινε ότι η προσφεύγουσα δεν νομιμοποιείται να ζητήσει να της αναγνωρισθεί ελαφρυντική περίσταση λόγω του παθητικού ή μιμητικού ρόλου της στην επίδικη παράβαση.

131 Βάσει όλων των προεκτεθέντων, ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αφορά την εσφαλμένη εκτίμηση της συνεργασίας

Επιχειρήματα των διαδίκων

132 Εν πρώτοις η προσφεύγουσα διατείνεται ότι η μείωση κατά 20 % του ποσού του προστίμου που χορηγήθηκε βάσει των διατάξεων του σημείου δ΄, παράγραφος 2, της ανακοίνωσης περί συνεργασίας είναι ανεπαρκής λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων τα οποία θεωρεί ότι μπορεί να προβάλει και τα οποία προκύπτουν ρητά από την προσβαλλομένη απόφαση. Υποστηρίζει ότι δεν αμφισβήτησε το υποστατό των πράξεων, ότι προσκόμισε αποδείξεις που βοήθησαν την Επιτροπή να αποδείξει την παράβαση, υπήρξε μια σημαντική (συχνά μάλιστα η μόνη) πηγή πληροφοριών πραγματικών στοιχείων που περιελήφθησαν στην ανακοίνωση αιτιάσεων, παρέσχε πληροφορίες που αποδεικνύουν το περιεχόμενο πολυαρίθμων συναντήσεων όπως το ουσιώδες μέρος του περιεχομένου της Συμφωνίας της Ζυρίχης της 9ης Σεπτεμβρίου 1997, και, τέλος, ήταν η μόνη που διαβίβασε τους τιμοκαταλόγους που είχε λάβει από τους ανταγωνιστές της μεταβιβάζοντας δηλαδή περισσότερες πληροφορίες από αυτές που είχαν ζητηθεί καθώς και σημαντικά αποδεικτικά στοιχεία. Διαβίβασε επίσης πολυάριθμα στοιχεία που ενοχοποιούσαν την ίδια και παρέδωσε μάλιστα τα ετήσια λογιστικά βιβλία της, πλήρη διάρθρωση των εξόδων της και τις οικείες εσωτερικές κλίμακες. Συνεπώς, η άκρως προωθημένη συνεργασία της έπρεπε να αμειφθεί με μείωση τουλάχιστον 40 %.

133 Δεύτερον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι παραβιάστηκαν οι αρχές της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως καθόσον η μείωση κατά 50 % που της χορηγήθηκε για τη συνεργασία της στην έρευνα είναι κατά πολύ ανεπαρκής σε σύγκριση με τη μείωση κατά 15 % που χορηγήθηκε στην Amann, στην Gütermann και στη Zwicky τη στιγμή μάλιστα που η Επιτροπή χαρακτήρισε ανώφελες τις πληροφορίες που είχαν διαβιβάσει αυτές οι τρεις επιχειρήσεις.

134 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι είχε ήδη λάβει σχετικά μεγάλο αριθμό πληροφοριών χάρη στις έρευνες και στη συνεργασία της Coats. Η συμβολή της προσφεύγουσας οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στην υποχρέωσή της να προσκομίσει τα έγγραφα που της ζητήθηκαν στο πλαίσιο νομότυπης αιτήσεως παροχής στοιχείων. Επιπλέον, η Επιτροπή φρονεί ότι η μη αμφισβήτηση των πράξεων που ελήφθη υπόψη για τη μείωση του προστίμου ήταν σε τελική ανάλυση σχετικά περιορισμένη δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ελαχιστοποίησε τον δικό της ρόλο. Τέλος, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε ότι η μείωση έπρεπε να περιλαμβάνεται μεταξύ 10 % και 50 %, κατ' εφαρμογήν του τίτλου Δ της ανακοίνωσης περί επιείκειας, ότι το ποσοστό 20 % περιλαμβάνεται εντός της ψαλίδας αυτής και ότι, ενόψει συνεργασίας που περιορίστηκε σε απαντήσεις στη νομότυπη κλήση παροχής στοιχείων και στη μη αμφισβήτηση των πράξεων, η μείωση κατά 20 % μπορεί να χαρακτηριστεί ως κανονική.

135 Εξάλλου η αιτίαση περί παραβιάσεως των αρχών της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως είναι αβάσιμη. Κατά την Επιτροπή τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σκοπούν να αποδείξουν μάλλον ότι η μείωση κατά 15 % που χορηγήθηκε στις τρεις προαναφερθείσες επιχειρήσεις ήταν παράνομη ενώ ουδείς μπορεί να επικαλεστεί προς όφελός του την παράνομη πράξη που τελείται προς όφελος ετέρου. Παρατηρεί τέλος ότι η προσφεύγουσα δεν καταλήγει να εξομοιώσει τη συνεργασία της με τη συνεργασία της Coats αλλά ζητεί να της χορηγηθεί παρόμοια μείωση.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

136 Στην ανακοίνωση περί της συνεργασίας η Επιτροπή καθόρισε τους όρους υπό τους οποίους οι επιχειρήσεις που συνεργάζονται μαζί της κατά την έρευνά της για σύμπραξη είναι δυνατόν να απαλλαγούν του προστίμου ή να τους χορηγηθεί μείωση του ποσού του προστίμου που θα όφειλαν διαφορετικά να καταβάλουν (σημείο Α, παράγραφος 3, της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας).

137 Το σημείο Δ της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Εφόσον επιχείρηση συνεργάζεται χωρίς να πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις που εκτίθενται στα [σημεία] Β [και] Γ, τυγχάνει μείωσης κατά 10 έως 50 % του ύψους του προστίμου που θα της είχε επιβληθεί εάν δεν είχε συνεργαστεί.

2. Αυτό μπορεί ιδίως να συμβεί εφόσον:

— πριν από την ανακοίνωση των αιτιάσεων, η επιχείρηση παράσχει στην Επιτροπή πληροφορίες, έγγραφα ή άλλα αποδεικτικά στοιχεία που συμβάλλουν στην επιβεβαίωση της παράβασης,

— μετά την ανακοίνωση των αιτιάσεων, η επιχείρηση ενημερώσει την Επιτροπή ότι δεν αμφισβητεί τα γεγονότα επί των οποίων βασίζονται οι κατηγορίες της.»

138 Εν προκειμένω, στην προσφεύγουσα χορηγήθηκε μείωση κατά 20 % του ποσού του προστίμου της δυνάμει του σημείου Δ της ανακοινώσεως περί της συνεργασίας των επιχειρήσεων.

139 Για να αιτιολογήσει την εκτίμησή της η Επιτροπή επισημαίνει στην αιτιολογική σκέψη 393 της προσβαλλομένης αποφάσεως:

«Η BST παρέσχε στην Επιτροπή αποδεικτικά στοιχεία που την βοήθησαν σημαντικά να θεμελιώσει τις παραβάσεις και της έδωσαν τη δυνατότητα να τις αποδείξει ευκολότερα. Η BST μνημονεύεται επίσης στην ανακοίνωση αιτιάσεων ως σημαντική πηγή των πραγματικών διαπιστώσεων στις οποίες κατέληξε η Επιτροπή. Το παράρτημα 14 της απαντήσεως της BST στην αίτηση παροχής στοιχείων της Επιτροπής βοήθησε την Επιτροπή να θεμελιώσει το περιεχόμενο πολυαρίθμων συναντήσεων όπως το ουσιώδες μέρος του περιεχομένου των συμφωνιών της αρχής της δεκαετίας 90, το περιεχόμενο της συνάντησης της Βιέννης και το περιεχόμενο της Συμφωνίας της Ζυρίχης της 9ης Σεπτεμβρίου 1997. Η BST υπήρξε η μόνη που παρέσχε στην Επιτροπή τους τιμοκαταλόγους που έλαβε κατά τον χρόνο των συμφωνιών με τους ανταγωνιστές της. Στην από 23 Απριλίου 2003 επιστολή της, η BST δεν περιορίστηκε να διαβιβάσει πραγματικά στοιχεία αλλά στο σημείο 4.3. "Περιεχόμενο των συζητήσεων των ατύπων συναντήσεων", παρέσχε πράγματι στην Επιτροπή σημαντικές αποδείξεις.»

140 Η Επιτροπή επισήμανε επίσης ότι, αφού έλαβε την ανακοίνωση αιτιάσεων, η προσφεύγουσα την πληροφόρησε ότι δεν αμφισβητεί το υποστατό των πράξεων στις οποίες στήριξε τις κατηγορίες της (αιτιολογική σκέψη 392 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

141 Διαπιστώνεται επίσης ότι η Amann, η Gütermann και η Zwicky έλαβαν μείωση 15 % του ποσού του προστίμου που τους επεβλήθη. Στις αιτιολογικές σκέψεις 395 και 396 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή στήριξε τη μείωση αυτή σε δύο λόγους. Αφενός αυτές οι τρεις επιχειρήσεις είχαν παράσχει πληροφορίες, έγγραφα και άλλες αποδείξεις που συνέβαλαν ουσιαστικά στην απόδειξη της παραβάσεως, υπογράμμισε όμως ότι οι πληροφορίες που έδωσαν οι επιχειρήσεις αυτές δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ως χρήσιμες σε σύγκριση με αυτές που έδωσε η προσφεύγουσα. Αφετέρου, δεν είχαν αμφισβητήσει ουσιαστικά τις πράξεις στις οποίες η Επιτροπή στήριξε τις αιτιάσεις της.

142 Εξάλλου, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της συνεργασίας που παρέχουν τα μέλη μιας συμπράξεως, στην Επιτροπή μπορεί να προσαφθεί μόνον πρόδηλη πλάνη

εκτιμήσεως, δεδομένου ότι έχει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως για να αξιολογήσει την ποιότητα και τη χρησιμότητα της συνεργασίας μιας επιχειρήσεως, ιδίως σε σχέση με τη συμβολή άλλων επιχειρήσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαΐου 2007, C-328/05 P, SGL Carbon κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-3921, σκέψη 88). Εντούτοις, η Επιτροπή δεν μπορεί, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως αυτής, να παραβιάσει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως.

143 Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί, υπό το φως της νομολογίας αυτής, αν η Επιτροπή, χορηγώντας στην προσφεύγουσα μείωση κατά 20 % του προστίμου για τη συνεργασία της, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως ή υπερέβη το οικείο περιθώριο εκτιμήσεως.

144 Καταρχάς υπογραμμίζεται ότι οι θεωρήσεις που διατύπωσε η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 393 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι σαφέστατες ως προς το πολύ υψηλό επίπεδο συνεργασίας της προσφεύγουσας κατά τη διοικητική διαδικασία. Καταρχάς η συνεργασία αυτή βοήθησε «σημαντικά» την Επιτροπή να θεμελιώσει τις παραβάσεις. Εν συνεχεία η Επιτροπή αναγνωρίζει απερίφραστα ότι η προσφεύγουσα υπήρξε «σημαντική» πηγή των πραγματικών συμπερασμάτων στα οποία κατέληξε και ότι ήταν «η μόνη» που παρέσχε τους τιμοκαταλόγους οι οποίοι ανταλλάχθηκαν κατά τις συναντήσεις. Είναι προφανής η σημασία των εγγράφων αυτών για την απόδειξη της υπάρξεως παραβάσεως όπως η επίδικη, που συνίσταται κυρίως στην ανταλλαγή ευαίσθητων πληροφοριών ως προς τις τιμές και/ή τις τιμές ανά πελάτη και στη συμφωνία για αυξήσεις τιμών και/ή ενδεικτικών τιμών. Τέλος η Επιτροπή επισήμανε ότι η προσφεύγουσα «δεν αρκέστηκε» να παράσχει πραγματικά στοιχεία αλλά διαβίβασε επίσης «σημαντικά αποδεικτικά στοιχεία».

145 Οι διευκρινίσεις της Επιτροπής που μειώνουν την έκταση της συνεργασίας της προσφεύγουσας όπως περιγράφεται στην προσβαλλομένη απόφαση δεν είναι καθόλου πειστικές. Συγκεκριμένα, ο λόγος ότι η Επιτροπή είχε ήδη λάβει σχετικά μεγάλο αριθμό πληροφοριών χάρη στις έρευνες και τη συνεργασία της Coats δεν μπορεί καθεαυτός να μειώσει τη σημασία του ρόλου της προσφεύγουσας κατά τη διοικητική διαδικασία. Αν υποτεθεί, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, ότι είχε ήδη ενημερωθεί από την Coats για την πραγματοποίηση πολυαρίθμων συναντήσεων που μνημονεύει η προσφεύγουσα, και πάλι από τις αιτιολογικές σκέψεις 131, 133, 135, 137, 139 και 146

της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η προσφεύγουσα μνημονεύεται συχνά ως πηγή, ακόμα και μοναδική πηγή πληροφοριών σχετικά με τις συναντήσεις αυτές.

146 Συναφώς, η Επιτροπή επιχειρεί και με τις παρατηρήσεις της να υποβαθμίσει τη συνεργασία της προσφεύγουσας κατά την έρευνα παρατηρώντας ότι οι συχνές παραπομπές στους τιμοκαταλόγους παρέχουν την εντύπωση ότι αναφέρεται συχνά στα έγγραφα της προσφεύγουσας. Αυτές οι συχνές παραπομπές στο παράρτημα 14 που διαβίβασε η προσφεύγουσα και η ρητή μνεία της προσφεύγουσας στην αιτιολογική σκέψη 393 της προσβαλλομένης αποφάσεως τείνουν αντιθέτως να αποδείξουν τη σημασία που προσέδωσε η Επιτροπή σ΄ αυτά τα αποδεικτικά στοιχεία. Όπως υπογραμμίστηκε στη σκέψη 144 ανωτέρω, η σημασία αυτών των αποδεικτικών στοιχείων είναι κατά τούτο προφανέστερη καθόσον η παράβαση συνίστατο σε συνασπισμό επιχειρήσεων με σκοπό τον έλεγχο των τιμών.

147 Ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι η συμβολή της προσφεύγουσας οφείλετο σε μεγάλο βαθμό στην υποχρέωσή της να προσκομίσει τα έγγραφα που της ζητήθηκαν στο πλαίσιο νομότυπης αιτήσεως παροχής πληροφοριών είναι επίσης απορριπτέος. Υπενθυμίζεται ότι η συνεργασία στην έρευνα που δεν υπερβαίνει αυτό που προκύπτει από τις υποχρεώσεις που υπέχουν οι επιχειρήσεις δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφοι 4 και 5, του κανονισμού 17 δεν δικαιολογεί μείωση του προστίμου (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, Τ-12/89, Solvay κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-907, σκέψεις 341 και 342). Αντιθέτως, μια τέτοια μείωση δικαιολογείται όταν η επιχείρηση παρέχει πληροφορίες πέραν αυτών που η Επιτροπή απαιτεί να προσκομισθούν δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 17 (βλ., κατ' αυτή την έννοια, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, Τ-308/94, Cascades κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-925, σκέψεις 260 και 262, και της 9ης Ιουλίου 2003, Τ-230/00, Daesang και Sewon Europe κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-2733, σκέψη 137). Εν προκειμένω, η Επιτροπή δέχθηκε ρητά ότι η προσφεύγουσα δεν αρκέστηκε να παράσχει πραγματικά στοιχεία αλλά διαβίβασε σημαντικές αποδείξεις της επίδικης παραβάσεως.

148 Δεύτερον, η Επιτροπή επισήμανε ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε το υποστατό των πράξεων στις οποίες στήριξε τις κατηγορίες της.

149 Τρίτον, διαπιστώνεται ότι η συνεργασία της Amann, της Gütermann και της Zwicky χαρακτηρίστηκαν ανώφελες σε σύγκριση με τη συνεργασία της προσφεύγουσας. Επιπλέον, οι τρεις αυτές επιχειρήσεις δεν αμφισβήτησαν «ουσιαστικά» τις πράξεις.

150 Πρέπει να διαπιστωθεί ότι, για τις πρόσθετες προσπάθειές της η προσφεύγουσα ανταμείφθηκε μόνο με μια μείωση κατά 5 % μεγαλύτερη αυτής που χορηγήθηκε στις Amann, Gütermann και Zwicky, ενώ οι επιχειρήσεις αυτές δεν επέδειξαν τέτοιες προσπάθειες κατά τη διοικητική διαδικασία. Η διαφορά αυτή μεταξύ της μειώσεως του ποσού του προστίμου που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα και αυτής που χορηγήθηκε στις τρεις προαναφερθείσες επιχειρήσεις είναι ανεξήγητα χαμηλή.

151 Για όλους αυτούς τους λόγους πρέπει να θεωρηθεί ότι η κατά 20 % μείωση που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα για τη συνεργασία της είναι ανεπαρκής και συνεπώς η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως.

152 Κατόπιν αυτού, ο λόγος ακυρώσεως που αφορά την εσφαλμένη εκτίμηση της συνεργασίας, τον οποίο προβάλλει η προσφεύγουσα πρέπει να γίνει δεκτός.

153 Υπό τις συνθήκες αυτές, στο Γενικό Δικαστήριο απόκειται να καθορίσει το κατάλληλο ποσοστό μειώσεως του προστίμου. Συγκεκριμένα, βάσει του άρθρου 31 του κανονισμού 1/2003, το Γενικό Δικαστήριο διαθέτει πλήρη δικαιοδοσία, κατά την έννοια του άρθρου 229 ΕΚ, όταν αποφαίνεται επί προσφυγών κατά των αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή επιβάλλει πρόστιμο και δύναται να καταργεί, να μειώνει ή να επαυξάνει το επιβληθέν πρόστιμο. Κατ' εφαρμογήν της πλήρους δικαιοδοσίας του, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να χορηγήσει στην προσφεύγουσα, για τη συνεργασία της, πρόσθετη μείωση κατά 10 % επιπλέον της χορηγηθείσας κατά 20 %. Πρέπει δηλαδή να μειωθεί το ποσό του προστίμου κατά 30 % κατόπιν εφαρμογής του ανωτάτου ορίου του 10 % του κύκλου εργασιών ήτοι του 1,224 εκατομ. ευρώ, που σημαίνει ότι το τελικό ποσό του προστίμου καθορίζεται σε 856 800 ευρώ.

3. *Επί του αιτήματος αποζημιώσεως*

Επιχειρήματα των διαδίκων

154 Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι η Επιτροπή κοινολόγησε εκ παραδρομής εσωτερικούς καταλόγους που της είχε διαβιβάσει στο πλαίσιο της έρευνας για τη σύμπραξη στην αγορά βιομηχανικού νήματος στις χώρες Μπενελούξ και στις Σκανδιναβικές χώρες. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι θεμελιώνεται εξωσυμβατική ευθύνη της Ευρωπαϊκής Κοινότητας εφόσον πληρούνται οι ακόλουθες τρεις απαραίτητες προϋποθέσεις.

155 Κατά την προσφεύγουσα, πληρούται η πρώτη από τις προϋποθέσεις θεμελιώσεως της ευθύνης, δηλαδή η ύπαρξη εξωσυμβατικού πταίσματος. Συγκεκριμένα, η προϋπόθεση αυτή σημαίνει ότι συντρέχει κατάφωρη παράβαση κανόνα δικαίου που έχει ως αντικείμενο την παροχή δικαιωμάτων στους ιδιώτες, όπως συμβαίνει εν προκειμένω.

156 Πρώτον, ο κανόνας του οποίου προβάλλεται η παράβαση, δηλαδή η υποχρέωση εμπιστευτικότητας που προβλέπει το άρθρο 287 ΕΚ και το άρθρο 28 του κανονισμού 1/2003, καθώς και η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης έχει ως αντικείμενο να παράσχει δικαιώματα στους ιδιώτες.

157 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η παράβαση αυτή του κανόνα δικαίου είναι καθεαυτή κατάφωρη. Συγκεκριμένα ο κανόνας αυτός είναι τόσο αναμφισβήτητος και επιτακτικός ώστε δεν αφήνει παρά μόνο πολύ περιορισμένο ρόλο στο οικείο όργανο, ίσως δε και κανένα περιθώριο εκτιμήσεως.

158 Για κάθε ενδεχόμενο, η προσφεύγουσα προβαίνει σε συγκεκριμένη ανάλυση του πταίσματος για να αποδείξει ότι είναι «διακεκριμένο». Η προσφεύγουσα παρατηρεί πρώτον ότι κοινολογήθηκαν επαγγελματικά απόρρητα που δεν είχαν καμιά σχέση με την επίδικη παράβαση (δηλαδή κλίμακες των ετών 2002 και 2003 για την Ιρλανδία, την Ισπανία, την Ιταλία και το Ηνωμένο Βασίλειο) ή που δεν την αφορούν (οι κλίμακες σχετικά με τις Κάτω Χώρες και τη Σουηδία, εκτός βεβαίως των ετών 2000 και 2001). Δεύτερον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή δεν μπορεί ευλόγως να υποστηρίξει ότι δεν γνώριζε ούτε όφειλε να γνωρίζει ότι πρόκειται για άκρως ευαίσθητες και εμπιστευτικές πληροφορίες σχετικά με τις τιμές. Η προσφεύγουσα παραπέμπει συναφώς στο σημείο 18 της ανακοινώσεως της Επιτροπής σχετικά με τους κανόνες προσβάσεως στον φάκελο της Επιτροπής στις υποθέσεις που εμπίπτουν στα άρθρα 81 και 82 της Συνθήκης ΕΚ, στα άρθρα 53, 54 και 57 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ και στον κανονισμό (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου (ΕΕ C 325, σ. 7). Η προσφεύγουσα φρονεί ότι επισήμανε σαφώς στην από 18 Απριλίου 2004 επιστολή της τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των στοιχείων αυτών, πράγμα που επιβεβαίωσε εξάλλου και η Επιτροπή με την από 15 Ιανουαρίου 2004 επιστολή της. Τρίτον, η Επιτροπή δεν έλαβε κανένα μέτρο προκειμένου να περιορίσει τη ζημία που προξένησε.

159 Η προσφεύγουσα παρατηρεί επίσης ότι οι κοινολογηθέντες κατάλογοι αφορούσαν επίσης και άλλες χώρες που δεν έχουν σχέση με τις συναντήσεις για την επίδικη αγορά καθώς επίσης και τα έτη 2002 και 2003 και ότι ήταν πολύ περισσότερο λεπτομερείς και ογκώδεις. Εξάλλου η προσφεύγουσα αντικρούει το επιχείρημα της Επιτροπής ότι οι κατάλογοι αυτοί μπορούσαν να μην είναι εμπιστευτικοί. Συγκεκριμένα ακόμη και αν της είχε ζητηθεί ουδέποτε θα συναινούσε να κοινοποιήσει πλήρη και λεπτομερή τιμολογιακή διάρθρωσή της στους ανταγωνιστές της. Επιπλέον, η υπόθεση που προβάλλει η Επιτροπή ότι δηλαδή μπορούσε να επιτύχει δεσμευτική απόφαση του συμβούλου-ελεγκτή είναι αλυσιτελής δεδομένου ότι αποδεικνύεται ότι η Επιτροπή δεν ακολούθησε τη διαδικασία Akzo και ότι για τον λόγο αυτόν ουδόλως ελήφθησαν υπόψη τα δικαιώματα και συμφέροντά της.

160 Όσον αφορά τη ζημία της, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι συνίσταται αφενός σε διαφυγόν κέρδος που αντιπροσωπεύει τη διαφορά μεταξύ των εσόδων που θα είχε αποκομίσει αν δεν είχε προηγηθεί η κοινολόγηση των τιμολογιακών κλιμάκων της και αυτών που αποκόμισε πράγματι και αφετέρου σε διαρθρωτικές δαπάνες συνδεόμενες με την αντιστάθμιση της πτώσεως του κύκλου εργασιών που προέκυψε από την απώλεια εσόδων. Υπογραμμίζει ότι η ζημία της δεν έχει ακόμη πλήρως εκδηλωθεί,

πλην όμως ένα μέρος της είναι ήδη αριθμητικά αποτιμητό και προκύπτει από την απώλεια του κυρίου πελάτη της δηλαδή της VF Europe.

161 Κατά την προσφεύγουσα ο αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ του πταίσματος της Επιτροπής και της απώλειας του κυρίου πελάτη της αποδεικνύεται. Συγκεκριμένα, η American & Efird γνώριζε (απευθείας και μέσω της θυγατρικής της, Bieze Stork) τη διάρθρωση τιμών της προσφεύγουσας και είχε την ευκαιρία να κάνει στη VF Europe προσφορές χαμηλότερες από τις προσφορές της προσφεύγουσας. Η VF Europe επιβεβαίωσε ότι ουδέποτε διαβίβασε τις προσφορές της προσφεύγουσας σε άλλους παραγωγούς νήματος όπως είναι η American & Efird.

162 Η Επιτροπή ζητεί την απόρριψη του αιτήματος.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

163 Κατά πάγια νομολογία, η στοιχειοθέτηση της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας κατά την έννοια του άρθρου 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, λόγω παράνομης συμπεριφοράς των οργάνων της, εξαρτάται από τη συνδρομή ενός συνόλου προϋποθέσεων, ήτοι του παράνομου χαρακτήρα της προσαπτομένης στο θεσμικό όργανο συμπεριφοράς, του υποστατού της ζημίας και της υπάρξεως αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της προβαλλομένης συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Σεπτεμβρίου 1982, 26/81, Oleifici Mediterranei κατά ΕΟΚ, Συλλογή 1982, σ. 3057, σκέψη 16, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 2005, Τ-383/00, Beamglow κατά Κοινοβουλίου κ.λπ., Συλλογή 2005, σ. II-5459, σκέψη 95).

164 Εφόσον δεν πληρούται μία από τις τρεις προϋποθέσεις στοιχειοθετήσεως της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας, οι αξιώσεις αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθούν, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξετασθούν οι άλλες δύο προϋποθέσεις (απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Σεπτεμβρίου 1994, C-146/91, ΚΥΔΕΠ κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4199, σκέψη 81, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Φεβρουαρίου 2002, Τ-170/00, Förde-Reederei κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-515, σκέψη 37), λαμβανομένου υπόψη, εξάλλου, ότι ο

κοινοτικός δικαστής δεν υποχρεούται να ακολουθεί μια καθορισμένη σειρά εξετάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Σεπτεμβρίου 1999, C-257/98 P, Lucaccioni κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-5251, σκέψη 13).

165 Συναφώς, υπενθυμίζεται εκ προοιμίου ότι, όσον αφορά πρώτον την προϋπόθεση της ζημίας, η ζημία πρέπει να είναι πραγματική και βέβαιη (απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Ιουλίου 2003, T-99/98, Hameico Stuttgart κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-2195, σκέψη 67), καθώς και αποτιμητή (απόφαση του Πρωτοδικείου της 16ης Ιανουαρίου 1996, T-108/94, Candiotte κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. II-87, σκέψη 54). Αντιθέτως, ζημία καθαρά υποθετική και απροσδιόριστη δεν παρέχει δικαίωμα προς αποζημίωση (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 1997, T-267/94, Oleifici Italiani κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1239, σκέψεις 72 και 73).

166 Εν συνεχεία, όσον αφορά την προϋπόθεση της αιτιώδους συνάφειας, υπογραμμίζεται ότι η Κοινότητα δεν ευθύνεται παρά για ζημία που απορρέει κατά τρόπο επαρκώς άμεσο από την αντικανονική συμπεριφορά του οικείου οργάνου (απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Οκτωβρίου 1979, 64/76 και 113/76, 167/78 και 239/78, 27/79, 28/79 και 45/79, Dumortier Frères κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 515, σκέψη 21, απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Φεβρουαρίου 2003, T-333/01, Meyer κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-117, σκέψη 32, και της 27ης Νοεμβρίου 2007, T-3/00 και T-337/04, Πιτσιόρλας κατά Συμβουλίου και ΕΚΤ, Συλλογή 2007, σ. II-4779, σκέψη 292). Την απόδειξη του βεβαίου και αμέσου συνδέσμου αιτίου προς αποτέλεσμα μεταξύ του πταίσματος του οικείου οργάνου και της προβαλλομένης ζημίας οφείλει να προσκομίσει ο ενάγων (βλ., κατ' αυτή την έννοια, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 1987, 253/84, GAEC de la Ségaude κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 123, σκέψη 20, και της 30ής Ιανουαρίου 1992, C-363/88 και C-364/88, Finsider κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-359, σκέψη 25· απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1998, T-149/96, Coldiretti κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3841, σκέψη 101).

167 Τέλος, ο διάδικος που επικαλείται την ευθύνη της Κοινότητας οφείλει να προσκομίσει αποδείξεις ως προς την ύπαρξη ή την έκταση της ζημίας που επικαλείται και να θεμελιώσει μεταξύ της ζημιάς αυτής και της συμπεριφοράς που προσάπτει στο όργανο μια αρκούντως άμεση σχέση αιτίου προς αποτέλεσμα (απόφαση Dumortier Frères κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 166 ανωτέρω, σκέψη 21, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Οκτωβρίου 2000, T-178/98, Fresh Marine κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3331, σκέψη 118).

168 Συναφώς, όταν απαιτείται να προσδιορισθεί η αξία διαφυγόντος κέρδους δηλαδή αναγκαστικά η αξία υποθετικών οικονομικών συναλλαγών μπορεί να είναι δύσκολο, μάλιστα δε αδύνατο, για τον ενάγοντα να προσδιορίσει επακριβώς αριθμητικά τη ζημία που υποστηρίζει ότι υπέστη. Στις περιπτώσεις αυτές ο δικαστής μπορεί να αρκεστεί σε εκτιμήσεις βάσει μέσων στατιστικών αξιών (βλ., κατ' αυτή την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 2000, C-104/89 και C-37/90, Mulder κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-203, σκέψεις 63 έως 65). Ωστόσο αυτό δεν απαλλάσσει την ενάγουσα από την υποχρέωση αποδείξεως ως προς τη ζημία που επικαλείται. Πράγματι, καίτοι η αξία του διαφυγόντος κέρδους αποτελεί αναγκαστικά υποθετικό στοιχείο που πρέπει να εκτιμηθεί διότι δεν μπορεί να υπολογισθεί επακριβώς, πλην όμως τα στοιχεία στα οποία στηρίζεται η εκτίμηση αυτή μπορούν —και πρέπει στο μέτρο του δυνατού— να αποδεικνύονται από τον διάδικο που τα επικαλείται (διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Αυγούστου 2007, T-186/05, SELEX Sistemi Integrati κατά Επιτροπής, δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 27).

169 Υπό το φως της νομολογίας αυτής πρέπει να εξεταστεί αν στοιχειοθετείται εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας λόγω εκ παραδρομής κοινολογήσεως των τιμοκαταλόγων της προσφεύγουσας εκτός αυτών για τους οποίους η προσφεύγουσα είχε παραιτηθεί από το απόρρητο.

170 Εξ αρχής διαπιστώνεται ότι τουλάχιστον μια από τις προϋποθέσεις στοιχειοθετήσεως της εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας ελλείπει εν προκειμένω.

171 Όσον αφορά τη ζημία που επικαλείται η προσφεύγουσα, διαπιστώνεται ότι, κατ' αυτήν, η ζημία συνίσταται όχι μόνον σε αισθητή μείωση των εσόδων της λόγω της απώλειας του κυρίου πελάτη της, αλλά και σε άλλες απώλειες εισοδημάτων τις οποίες υποστηρίζει ότι αντιμετωπίζει καθημερινά καθώς και σε διαρθρωτικές δαπάνες συνδεόμενες με την αντιστάθμιση της μειώσεως του κύκλου εργασιών της που οφείλεται στην απώλεια εσόδων.

172 Αφετέρου, όσον αφορά τις «λοιπές απώλειες εσόδων» και τις διαρθρωτικές δαπάνες, η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει αποδείξεις βάσει των οποίων θα μπορούσε να κριθεί αν αυτά τα στοιχεία ζημίας είναι πραγματικά και βέβαια.

173 Συναφώς, το μόνο έγγραφο που προσκομίζει η προσφεύγουσα είναι ένας πίνακας που εμφαίνει σημαντική μείωση του κύκλου εργασιών της μεταξύ Μαΐου του 2003 και Ιανουαρίου του 2004, δηλαδή πριν από την κοινολόγηση των φερομένων ως εμπιστευτικών πληροφοριών. Η ζημία, αν υπάρχει, δεν μπορεί εν πάση περιπτώσει να περιλαμβάνει την απώλεια εσόδων κατά την περίοδο αυτή.

174 Αφετέρου, όσον αφορά τη μείωση των εσόδων μετά την απώλεια του κυρίου πελάτη, διαπιστώνεται πρώτον ότι η σύμβαση που συνήψε ο πελάτης αυτός με ανταγωνιστή της προσφεύγουσας υπεγράφη μόνο για διάρκεια δύο ετών, δηλαδή για τα έτη 2005 και 2006. Συνεπώς, τίποτα δεν εμπόδιζε την προσφεύγουσα να ξανακερδίσει από το 2007 τον πελάτη που είχε χάσει. Επομένως, η ζημία δεν μπορεί εν πάση περιπτώσει να θεωρηθεί ως πραγματική και βέβαιη μετά τα έτη 2005 και 2006.

175 Δεύτερον, οι αποδείξεις που προσκομίζει η προσφεύγουσα για να αποδείξει το υποστατό της ζημίας της είναι ασαφείς. Συγκεκριμένα, ο πίνακας που παρατίθεται στο δικόγραφο της προσφυγής προκειμένου να αποδειχθεί η μείωση του ακαθάριστου περιθωρίου που προκύπτει από το γεγονός ότι η προσφεύγουσα έχασε τον κύριο πελάτη της περιλαμβάνει στοιχεία τα οποία δεν βεβαιώνονται από κανένα έγγραφο. Επιπλέον, τα στοιχεία που εμφαίνει ο πίνακας είναι δυσεξήγητα.

176 Όμως, η περαιτέρω εξέταση του ζητήματος αν το αποδεικτικό αυτό στοιχείο που προβάλλει η προσφεύγουσα αποδεικνύει επαρκώς κατά νόμον το τμήμα της ζημίας που προκύπτει από την απώλεια του πελάτη της παρέλκει δεδομένου ότι μπορεί ήδη να θιγεί το ζήτημα της σχέσης αιτιότητας μεταξύ του πταίσματος και της προβαλλομένης ζημίας. Πράγματι ακόμη και αν υποτεθεί ότι αποδεικνύεται η ζημία που προκύπτει από την απώλεια της VF Europe για τα έτη 2005 και 2006, η προϋπόθεση της άμεσης σχέσης αιτιότητας μεταξύ του γεγονότος αυτού και του πταίσματος της Επιτροπής δεν φαίνεται να πληρούται.

177 Συγκεκριμένα η απώλεια από την προσφεύγουσα του κυρίου πελάτη της μπορεί κάλλιστα να εξηγηθεί με την απόφαση του ομίλου VF Corporation USA να συγκεντρώσει τις περί αγορών αποφάσεις του. Διαπιστώνεται εξάλλου ότι σε επιστολή της 2ας Μαρτίου 2005 προς την Επιτροπή, δηλαδή μετά την κοινολόγηση των

τιμοκαταλόγων, η προσφεύγουσα υπογράμμισε η ίδια ότι η VF Corporation USA και όχι πλέον η VF Europe αποφασίζει για τον εφοδιασμό και την κατανομή των παραγγελιών. Προσθέτει δε ότι ο εφοδιασμός του κυρίου πελάτη της ανατίθεται πλέον εξ ολοκλήρου σε αγγλοαμερικανικές επιχειρήσεις.

178 Η δήλωση της προσφεύγουσας, στην ίδια επιστολή, ότι δηλαδή πρότεινε εξ ιδίας πρωτοβουλίας στον κύριο πελάτη της, στο τέλος του έτους 2004, μείωση των τιμών της κατά 10 % από τον Ιανουάριο του 2005 τείνει επίσης να επιβεβαιώσει την έλλειψη οποιουδήποτε αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της προσαπτομένης στην Επιτροπή συμπεριφοράς και της απώλειας του εν λόγω πελάτη. Πράγματι, όπως ορθά υπογράμμισε η Επιτροπή αν ένας ανταγωνιστής είχε θελήσει να προτείνει τιμές κάτω των παλαιοτέρων τιμών της προσφεύγουσας η προσφορά της προσφεύγουσας θα ήταν σαφώς υποδεέστερη. Η ενδεχόμενη γνώση των τιμών της προσφεύγουσας δεν μπορεί συνεπώς να είναι ο πραγματικός λόγος της απώλειας του κυρίου πελάτη της.

179 Κατά συνέπεια δεν πληρούται η προϋπόθεση του αιτιώδους συνδέσμου.

180 Κατόπιν των διαπιστώσεων αυτών το αίτημα αποζημιώσεως πρέπει αν απορριφθεί εξ ολοκλήρου.

Επί των δικαστικών εξόδων

181 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του, το Γενικό Δικαστήριο μπορεί να συμψηφίσει τα δικαστικά έξοδα ή να αποφασίσει όπως κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα αν ο διάδικος ηττήθηκε σε ένα ή περισσότερα αιτήματα.

182 Δεδομένου ότι η προσφυγή έγινε εν μέρει δεκτή, κατ' ορθή εκτίμηση των επιδίκων περιστατικών αποφασίζεται ότι η προσφεύγουσα θα φέρει τα δύο τρίτα των δικών της δικαστικών εξόδων και τα δύο τρίτα των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, η δε Επιτροπή θα φέρει το ένα τρίτο των δικών της εξόδων και το ένα τρίτο των εξόδων στα οποία υποβλήθηκε η προσφεύγουσα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Καθορίζει το πρόστιμο που επεβλήθη στην Belgian Sewing Thread (BST) NV με το άρθρο 2 της αποφάσεως C(2005) 3452 της Επιτροπής, της 14ης Σεπτεμβρίου 2005, σχετικά με μια διαδικασία βάσει του άρθρου 81 [ΕΚ] και του άρθρου 53 της Συμφωνίας ΕΟΚ (Υπόθεση COMP/38.337 — PO/Fil), στο ποσό των 856 800 ευρώ.

2) Απορρίπτει το αίτημα ακυρώσεως κατά τα λοιπά.

3) Απορρίπτει το αίτημα αποζημιώσεως.

4) Η BST φέρει το 90 % των δικαστικών εξόδων της και το 90 % των εξόδων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, η οποία φέρει το 10 % των δικαστικών εξόδων της και το 10 % των εξόδων της BST.

Βηλαράς Prek Ciucă

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 28 Απριλίου 2010.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς ..... II - 1386

1. Αντικείμενο της διαφοράς ..... II - 1386

2. Διοικητική διαδικασία ..... II - 1387

3. Προσβαλλομένη απόφαση ..... II - 1388

Οριοθέτηση της σχετικής αγοράς ..... II - 1388

Μέγεθος και δομή της σχετικής αγοράς ..... II - 1389

Περιγραφή της παραβατικής συμπεριφοράς ..... II - 1389

Διατακτικό της προσβαλλομένης αποφάσεως ..... II - 1390

4. Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων ..... II - 1391

Σκεπτικό ..... II - 1393

1. Επί του αιτήματος ακυρώσεως του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά την προσφεύγουσα ..... II - 1393

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις ..... II - 1393

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1394

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 1394

2. Επί του αιτήματος ακυρώσεως του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά την προσφεύγουσα ή, επικουρικώς, μειώσεως του ποσού του προστίμου ..... II - 1398

Επί του λόγου ακυρώσεως του εσφαλμένου χαρακτηρισμού της παραβάσεως ως «πολύ σοβαρής» ..... II - 1398

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1398

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 1399

Επί του λόγου ακυρώσεως του εσφαλμένου καθορισμού του ποσού εκκινήσεως του προστίμου και του ποσού του προστίμου καθώς και εσφαλμένης κατατάξεως της προσφεύγουσας στη δεύτερη κατηγορία ..... II - 1401

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1401

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 1404

— Επί της αιτιάσεως ότι δεν ελήφθη υπόψη το μικρό μέγεθος της σχετικής αγοράς ..... II - 1404

— Επί της αιτιάσεως που στηρίζεται στην προβαλλομένη εσφαλμένη εκτίμηση της πραγματικής οικονομικής ικανότητας της προσφεύγουσας να βλάψει τον ανταγωνισμό ..... II - 1407

— Επί της αιτιάσεως της παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας λόγω εφαρμογής αρχικού ποσού πολύ υψηλού σε σύγκριση με τα ποσά που εφαρμόστηκαν στις άλλες εμπλεκόμενες επιχειρήσεις ..... II - 1413

— Επί της αιτιάσεως του καθορισμού αρχικού ποσού υπερβολικά υψηλού σε σχέση με την αβέβαιη οικονομική κατάσταση της προσφεύγουσας ..... II - 1415

Επί του λόγου ακυρώσεως που αφορά την εσφαλμένη εκτίμηση των ελαφρυντικών περιστάσεων ..... II - 1416

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1416

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 1418

Επί του λόγου ακυρώσεως που αφορά την εσφαλμένη εκτίμηση της συνεργασίας ..... II - 1425

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1425

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 1426

3. Επί του αιτήματος αποζημιώσεως ..... II - 1432

Επιχειρήματα των διαδίκων ..... II - 1432

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου ..... II - 1434

Επί των δικαστικών εξόδων ..... II - 1438